ஏ, தாழ்ந்த தமிழகமே..!

தளபதி சி. என். அண்ணாத்துரை எம். ஏ.
ஆசிரியர் "திராவிட நாடு"

வெளியிடுவோர் :—
திராவிடன் பதிப்பகம்
P. B. 18, வேலூர் (வ. ஆ.)

மூன்றாம் பதிப்பு

திராவிடன் பதிப்பக வெளியீடு 4

விலை 0 - 8 - 0

Printed at Murthy Printing Works, G. T., Madras.
Q. H. M. S. 341. C. 3000. 12-'46

பதிப்பகம் பகர்வது

தாழ்ந்த தமிழகம் தலைநிமிர தளபதி அண்ணாத்துரை அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டமளிப்பு மன்றில் ஆற்றிய சொற்பெருக்கின் திரட்டேயிது. தமிழ்ப் பெருநாட்டின் தனிப்பெருங் கவிஞர் பாரதிதாசனாரின் திருவுருவப் படத்தை தமிழர் தளபதி தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தில் திறந்துவைத்து வெளியிட்டக் கருத்துரைகள் தமிழகம் முழுமைக்குமே பயன்படவேண்டுமே யென்று எண்ணினோம். எங்களது எண்ணத்தை நிறைவு செய் தார் தோழர் இரா இளம்வழுதி. அவருக்கு எங்கள் நன்றி.

தளபதியின் முதிர்ந்த இலட்சிய கருத்துக்களுக்கு அச்சுவடிவம் தந்துவிட்டோம். பெருமைப்படுகிறோம். "தாழ்ந்த தமிழகமே!" என்று அண்ணா வேதனை குர லில் விடுக்கும் வேண்டுகோள் இந்நாட்டு இளைஞர் சமுதாயம் விழிப்புளம் பெறுதற்கான அருமருந்து.

— திராவிடன் பதிப்பகத்தார்.

புரட்சிக் கவிஞர்

“ஏ, தாழ்ந்த தமிழகமே!”

புரட்சியின் சிகரம் :—தலைவர் அவர்களே! அருமைத் தோழர்களே!! மிக உற்சாகத்துடன் ஒரு கவிக்கும் (பாரதி தாசன்) ஒரு பேராசிரியருக்கும் (பேராசிரியர் கா. சு. பிள்ளை) சிறந்த முறையிலே பாராட்டுதல் நடத்துகிற இந்த உங்கள் சம்பவத்திலே, நான் கலந்துகொண்டு பேசுவதற்கும், அதில் பங்கு எடுத்துக்கொள்ள வாய்ப்பு அளித்தமைக்கும் எனது மகிழ்ச்சி. இந்த நிகழ்ச்சி ஒரு சில நாட்களுக்கு முன்பே நடந்திருக்க வேண்டும்; பல வேலையின் காரணமாக நான் வரத்தவறியதால் முடியவில்லை; அதற்கு மன்னிக்குமாறு பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். உங்களுக்கு என்னை அறிமுகப் படுத்திய தோழர் தண்டபாணி அவர்கள் பல படச் சொல்லிவிட்டார், அவர் என்னைப் புரட்சியின் சிகரம் என்றார்; புரட்சி இவ்வளவு துள்ளமாயிராது. புரட்சியின் சிகரம் என்றால் அது இங்கே அமர்ந்திருக்கும் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்களுக்கே பொருந்தும். அவர் மிகவும் உயரமானவர். ஆகவே, நான் புரட்சியின் சிகரத்திற்குப் பக்கத்திலே, மலைச் சாரலிலே நின்றுகொண்டு ஏதோ சில பேசலாமென்றிருக்கின்றேன்.

ஒரே இனம் :—கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் அளித்த கவிதைகளை நான் பார்த்திருக்கிறேன்; படித்து மிருக்கிறேன் என்பதற்காக மட்டுமல்ல நான் பாரதி தாசன் படத்தைத் திறந்து வைக்கப் பிரியப்படுவது. புரட்சிக் கவியும் நானும் ஒரே இனம், ஒரே மனக் கொள்கை உடையவர்கள். பொதுமக்கள் துர்ப்பாக்கிய வசமாக, அவர் நாட்டுக்கு ஆற்றுகின்ற தொண்டைப் பற்றி நினைக்காவிட்டாலும், ஒரு சிறிது நன்றியாவது செலுத்தாவிட்டாலும், பல மாணவர்களின் உள்ளங் களிலே பாரதிதாசன்மேல் அன்பு ஊடுருவிப் பாய்ந்து, அவருக்கு இப்படிப்பட்ட பாராட்டுதல் விழா நடத்துவது பற்றிப் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். ஆனால் மகிழ்ச்சி யுடன் ஆச்சர்யமும் கலந்து வருகிறது. பலர் படித்தவர் கள். கட்சிக் கொள்கைகளைப் பரப்புபவர் என்று கூறு கின்றார்கள். புரட்சிக் கவிஞரைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் போது தலைவர் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியதுபோல, "கவிஞர் மாத்திரம், ஓர் கட்சியின் கவி; குறிப்பிட்ட கொள்கைக்காகத் தனது கற்பனை சக்தியைப் பாழ்படுத்து கிறவர்; வகுப்பு வாதத்தை வளர்க்கிறவர்; நாத்திகர்" என்று மாத்திரம் ஒரு சிலரால் தூற்றப்படாமல் இருந் தால், அவரது எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். அவர் அப் படியே இருந்தாலும், இருப்பதற்குக் காரணம் அவரது இயற்கையல்ல. இந்தத் துரதிருஷ்டமான நாட்டிலே நானாவிதமான கட்சிகள் நடமாடுகின்றன. அக்கட்சிகள் என்னும் கூடாரத்திலே கவிகள் அடைக்கப்பட்டிருக்கி றார்கள். அவர்களை வெளியேற்ற, வெட்டவெளியிலே கொண்டு வந்து உலவச் செய்ய, தமிழர்களுக்குப் போதிய உள்ளம் இருக்குமானால், உரம் இருக்குமானால், வீரம் இருக்குமானால், நாங்கள் தடைசொல்லமாட்டோம். அந் தக் கட்சிக் கவி என்று சொல்லப்படுபவரிடம், சொல்லு

பவர்கள் கட்சி பேதமின்றிக் கவி என்பதற்காக மட்டும் அன்பு செலுத்தினால் போதும்; இன்பம் பெறலாம்.

எதற்காக?—புரட்சிக் கவிஞரின் கருத்தோவியங்களைப் பற்றி, அறிஞர் சிதம்பரநாதனைப் போன்றவர்கள் தாம் பேசுவது பொருத்தமாகும். ஆனால், என்னைப்போல் அவரது கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து, நண்பர் தண்டபாணி குறிப்பிட்டதுபோல, அவருக்குத் தோழனாகவும் தொண்டனாகவும் இருந்து அவரது கருத்துக்களை ஏட்டிலே தீட்டியும், நாட்டிலே பேசியும் செயலிலே காட்டிவருபவர்கள் உரிமைக்காகப் பேசலாம். ஆகவே, நானும் உரிமைக்காகக் கவிஞரின் படத்தைத் திறந்து வைக்க அருகதையுள்ளவன். அப்படித் திறந்து வைக்கும் போது, கவிகண்ட நுட்பத்தைப் பற்றியோ, கலை நயத்தைப் பற்றியோ, காவிய ரசத்தைப் பற்றியோ, அல்லது, அவைகளுக்கு விளக்க உரையோ, விரிவுரையோ, கருப்பொருளோ, பருப்பொருளோ கொடுக்க அல்ல, நான் பேச இருப்பது.

நல்ல காலம்:—இப்பொழுது தமிழிலே பாடுகின்ற தமிழுக்காக உழைக்கின்ற எல்லாக் கவிவாணர்களையும் தமிழ்நாடு வரவேற்கின்றது. எக்கட்சியினராயினும், எம் மதத்தினராயினும், எக்கொள்கையினராயினும், செய்கிற தொண்டு தமிழுக்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் பயன் படுகிற தென்றால், தமிழனுடைய உள்ளம் குளிர்கிறது. உடனே கவிகளைக்கட்டி அணைக்கத் தனது இருகரங்களையும் நீட்டுகிறான், பாராட்டுகிறான், பரிசளிக்கிறான். இது நாட்டின் நற்காலத்திற்கோர் எடுத்துக்காட்டு.

இதற்கு முன்:—இதற்கு முன்பெல்லாம், கடந்த 10, 15, ஆண்டுகளாக இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் நடந்தது கிடையாது. கவிகளை மக்கள் கனவில் கூட கருதினா

யில்லை. தமிழும் தன்னந்தனியே தமிழரை விட்டுப்பிரிந்து உலவிற்று. உதாரணமாக, அப்பொழுதெல்லாம், தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் எவ்வளவு தொடர்புஇருந்ததென்றால், முருகனுக்கும் தெய்வயானைக்கும் எவ்வளவோ அவ்வளவு. தமிழ்ப் பண்டிதர்களுடைய நிலையே தனி: அவர்கள் சரிந்த தலைப்பாகையும், உலர்ந்த கண்களும், ஒட்டிய கன்னங்களும் வீட்டில் அரை டஜன் குழந்தைகள் என்ற எண்ணமும், குறைந்த ஊதியமும் அவர்களைப் பரிதாபகரமான நிலையிலே கொண்டு வந்து நிறுத்திற்று. அதிக ஆற்றலிருந்தும், ஆங்கிலம் கற்காத காரணத்தால் நிலை தாழ்ந்தது. தமிழனுக்குத் தாய் மொழியைக் கற்றுக்கொடுத்த காரணத்திற்காகச் சம்பளம் குறைந்தது. அவர்களை இகழ்வது, தள்ளி வைப்பது ஆகியவைகளின் பிரதிபலிப்பு மாணவர்களிடையும் தென்பட்டது. தமிழ்வகுப்பு என்றால், இஷ்டப் பட்டால் போகிற வகுப்பு என்று நினைத்தார்கள். தமிழ் வகுப்பு நடந்துகொண்டேயிருக்கும்; தெய்வயானையை விட்டு விட்டு வள்ளியைத் தேடிக்கொண்டு முருகன் போவதுபோல், மாணவர்கள் வாத்தியாரை விட்டு விட்டு வெளியே போய்விடுவார்கள். ஆனால் அந்த நிலை இன்று மாறிவிட்டது. எங்குச் சென்றாலும் தமிழ், தமிழர் என்ற பேச்சுக்கள். நான் பார்த்திருக்கிறேன் ஓரிரண்டு ஆண்டுகளாக; 'ஆங்கிலத்திலேயே பேசுவேன்' என்று சபதம் செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் கூட இன்று தமிழிலேயே பேசுவேன், தமிழிலேயே எழுதுவேன் எண்ணுவேன் என்று சொல்வதை. தமிழிலே கவிதைகள்; தமிழிலே நாடகங்கள்; தமிழிலே இசைகள்; இவைகளை யாரும், எங்கு சென்றாலும் பார்க்கலாம். நேற்றுக் கூப்பிட்டிருந்தால் 'வரமாட்டேன்' என்று இன இறுமாப்புடன் இருந்திருப்பவர்கள் கூட, இன்று தாமும் தமிழர்; தமிழர் இனம் என்று சொல்லிக்கொள்ள

முற்படுகிறார்கள். ஆனால், இந்த நிலை என்றும் மாறாமல் நிலைத்திருக்குமாக!

நேற்றைய உறக்கம்; இன்றைய விழிப்பு:—என்ன! இவ்வளவு நாளுமில்லாததோர் விழிப்பு; ஓர் உணர்ச்சி. தாய் மொழிப்பற்று, தன்னினப் பற்று, தமிழர்களிடையே ஏற்பட்டதற்குத், தமிழன் தன்நிலை உணர வந்ததற்குக் காரணம், இந்தப் புரட்சிக் கவி பாரதிதாசன் நேற்று இல்லை, இன்று இருக்கிறார் என்று சொல்லுவேன் என்று நீங்கள் கருதினால், அப்படிச் சொல்பவனல்ல. அவருக்கு முன்னால் இருக்கும் பெயரே அவருக்கு முன் மாபெருங் கவி பாரதியார் இருந்தார் என்பதை நினைவூட்டுகிறது, கவிகளும் புலவர்களும் இதற்கு முன் இருந்த இழி நிலைக்கும், தமிழிடையே தமிழர் பற்றுக் கொள்ளாத தற்கும் காரணம், தமிழ்நாடு என்றால், அது குறுகிய மனப்பான்மை என்றும், தமிழ் மொழி என்றால், அது உத்தியோகத்திற்கு லாயக்கானதல்லவென்றும், தமிழ் இனம் என்றால் தாசர் கூட்டமென்றும், தமிழ் இசை என்றால், வகுப்பு வாதம் என்றும் ஏற்படும் எண்ணங் கள் தமிழ்ப்படித்த ஒரு சில வட்டாரங்களிலே உலவி வந்ததும், தமிழ் நாட்டின் எல்லையைக் குறிக்க வந்தால், தமிழனுடைய மேன்மையை, பண்பைக் குறித்தால், தமிழி னுடைய தனித் தன்மையைக் குறித்தால், நாம் நாட்டுக் குச் செய்கின்ற நாச காரியங்கள் என்று தவறாகத் தெரியாமல், பாமரர்களும், படித்தவர்களும் கருதினதும் தான் ஆகும். தெரிந்து, பாமரர்களுக்குப் பரிந்து பேசுவது போல, நடிக்கும் நயவஞ்சகர்கள் நாட்டிலே உண் டாக, எத்தர்களும் ஏமாளிகளும் ஏற்பட்டனர். ஏமாற்றி வாழ்பவன் எத்தன்; ஏமாறுபவன் ஏமாளி. தன்னுணர்வு அற்ற மக்களால் தமிழும், தமிழ்நாடும், தமிழ் அறிஞர்களும் போற்றப்படாமல் மூலை முடக்கு களிலே தூங்கிக் கிடந்தனர்.

ஆனால், இன்று, தூங்குகிறவர்களைத் தட்டி எழுப்பு கின்றனர். துக்கப்படுகிறவர்களுடைய துயரத்தைத் துடைக்கின்றனர். தேம்பித் திரியும் கலைவாணர்களைத் தேடித் தேடிப்பிடித்து, அவர்களை மார்போடு அணைத்து உச்சி மோந்து முத்தம் கொடுத்து உளம் பூரிக்கின்றனர். 'இவனா, இவன் என் இனத்தவன்; அது தமிழா, அமிழ்தினு மினிய தல்லவா? அவனா? அவன் ஓவியக் காரன்; அவன் ஓவியங்கள் ரவிவர்மா படத்துடன் போட்டியிடும்; அவன் தமிழிசை வாணனா? தமிழிசை எந்த விதத்திலும் தெலுங்கைவிடக் குறைந்ததல்லவே! அவன் நடனக்காரன்; அவனது நடனம் வடநாட்டு நடனத்தைவிட ரம்யமாக இருக்கும்; அவன் நடிகன், மேல்நாட்டு நடிகனும் அவனுடன் தோற்றுவிடுவான். தமிழ்நாட்டு நடிகன் நமது இருதயத்தைத் தான் நடிக்கும் நாடகமேடையாக்கிக் கொள்கிறான். அவன் கவிஞன், அவன் பாக்களில் ஒரு அடிக்கு மேல்நாட்டிலே, ஓராயிரம் பொன் கொடுப்பர்'' என்று இன்று தமிழ் அறிவாளிகளை, சிற்பிகளை, சிந்தனையாளர்களை, கவிஞர்களை, கலைவாணர் களைத் தமிழகம் போற்றுகின்றது. இந்த நிலை நேற்று இல்லை; இன்று இருக்கிறது; நாளை நீடித்திருக்கவேண் டும். நிலைத்திருந்தால் ஒரு பாரதிதாசன் அல்ல; எண் ணற்ற பாரதிதாசர்கள் தோன்றுவார்கள். அவர்களைக் கண்டு, அவர்கள் காட்டிய வழிகளைத் தமிழகமும் தமிழ ரும் பின்பற்றிப் பயன் அடைய ஏதுவாகும்.

கவிஞர்களையும், மற்றவர்களையும் அன்று போற்றாத தற்கும், இன்று போற்றுதற்கும் இன்னுமொரு காரண முண்டு. சங்க இலக்கியங்களிலே நமது கண்ணும் கருத்தும் படாதபடி திரையிட்டு வந்தார்கள்; உங்களில் பலர் சங்க இலக்கியங்களைப் படித்திருக்கலாம். சிலர் புரிந்துகொண்டிருக்கலாம். சிலர் புரிந்ததுபோல் பாவனை காட்டலாம். நான் சங்க இலக்கியங்களைப் படித்தவனல்

லன்; அல்லது படித்தவனைப்போல பாவனை செய்பவனு மல்லன்; அதற்காக, வெட்கப்படப் போவதுமில்லை. சங்க இலக்கியங்களை நான் படிக்கவில்லை என்றால் அதற்குக் காரணம் எனது அறியாமை யல்ல. என் கண் முன் சங்க இலக்கியங்கள் நர்த்தனமாடவில்லை. என் கண் முன் அவைகளைக்கொண்டு வந்து புலவர் பெருமக்கள் நிறுத்தவில்லை. நாவலர்களும் பாவலர்களும் சங்க இலக்கியங்களைச் சுற்றி நாலுபக்கமும் வேலிகள் அமைத்து, அங்கு எட்டாத அளவுக்கு எட்டடி உயரத்தில் எழுப்புச் சுவரை எழுப்பி வைத்துக்கொண்டு "உள்ளே ஆடுது காளி, வேடிக்கைப் பார்க்க வாடி" என்பது போலத் 'தொல்காப்பியத்தைப் பாரீர், அதன் தொன்மையைக் காணீர்' என்றால் அதனிடம் யார் அணுகுவர்? சங்க இலக்கியங்களை வீட்டை விட்டு வெளியேற்றி நாட்டிலே நடமாடவிடவேண்டும். நடன சுந்தரிகளாகச் சிறு சிறு பிரதிகள் மூலம் தொல்காப்பியக் கருத்துக்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டால் தான், தொல்காப்பியம் சிறு சிறு குழந்தைகளாக ஒவ்வொருவருடைய மடியிலேயும் மனதிலேயும் தவழும், ஒவ்வோர் இல்லமும் இலக்கியப் பூங்காவாகக் காட்சி யளிக்கும். இன்றையப் புலவர்கள் உண்மையிலேயே இனிமையையும் எளிமையையும் சங்க இலக்கியத்துடன் சேர்த்து மக்களுக்கு ஊட்டியிருப்பார்களானால், சங்க காலப் புலவர்களைப் போற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு இருக்குமானால், இருந்திருக்குமானால், அவர்கள் ஒவ்வோர் இல்லத்தையும் இலக்கியப் பூங்காவாக்கும் உழவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அப்படி யில்லை என்பதை நினைக்கும் பொழுதுதான், அவர்கள் இவ்வளவு நாட்களாக நாட்டுக்குச் செய்தது தொண்டு அல்ல; துரோகம் என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. புலவர்கள் தாங்கள் நன்மை செய்வதாய்க் கருதிக்கொண்டு, ஒரு சில புலவர்களையும் கவிகளையுமே பொதுமக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியும், பொது

மக்களின் பாராட்டுதலுக்கு, அந்த ஒரு சிலரே அருகதை யானவர்கள் என்று சொல்லியும் வருகிறார்கள். அதன் மூலம் உண்மைக் கவிகள், உயிர்க் கவிகள், சங்ககாலப் புலவர்கள் மறைக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை மறந்து விடுகிறார்கள். இன்னும் தெளிவாகக் கூறவேண்டுமானால், கம்பனை எந்த அளவுக்குப் பொதுமக்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தினார்களோ, அந்தஅளவுக்குச் சங்ககாலப் புல வர்களை அறிமுகப்படுத்தவில்லை. கம்பனைத் தெரிந்த பொதுமக்கள்தாம் அதிகம் இருப்பார்களே தவிர, இளங்கோவைப் பற்றித் தெரிந்தவர்கள் கொஞ்சமாகத் தான் இருப்பார்கள். வேண்டுமென்றால், தில்லையில் ஒரு ஓட்டுப் பெட்டியை (Ballot Box) வைத்துப் பிரசாரமில்லாமல், அப்படி இருபக்கமும் நடத்தி, கம்பனுக்கும் இளங்கோவுக்கும் ஓட்டுப் போடச் சொன்னால், தேர்தலில் கம்பன் தான் வெற்றி பெறுவான். ஆனால் நாம் நமது கற்பனா சக்தி முன்பு இருவரையும் நிறுத்திப் பேசச் சொன்னால், கம்பன் இளங்கோவைப் பார்த்து 'எனக்கு வித்தை கற்பித்த வித்தகரே என்பார்; எனக்கு உயிர் ஊட்டிய உத்தமரே என்பார். எனக்கு அணி அழகு தந்த ஆணழகரே' என்பார். அகத்தையும் புறத்தையும் அதிலே காட் டப்பட்ட கருத்துக்களையும், அணிகளையும், உவமை களையும் நாம் அறியாமற் போனதற்குக் காரணம்; பத்திரிகைகள் ஒரு கவியைப் பற்றியே புகழ்வதும்; ஒரு சில கவிதைகளிலேயே, அது எவ்வளவு பழமையில் அழுந்தி யிருந்தபோதிலும், புதுமை மிளிர்வதாகவும், ரசம் ததும்புவதாகவும் விளம்பரப் படுத்துவதும், மிதிலைச் செல்வியைப் பற்றியும், கோசலைச் செல்வனைப் பற்றியும் மாதாந்திர வெளியீடுகளும், ஆண்டு மலர்களும், பிரத்தியேகப் புத்தகங்களும் வெளியிடுவதும் தான் ஆகும். கம்பனையும், சேக்கிழாரையும் அடிக்கடி பலப்பல

நிறங்களிலே காட்டுவதன் மூலம், கம்ப ராமாயணத்தையும் பெரிய புராணத்தையும் தத்துவார்த்தங்களாலும், புதுமைக் கருத்துக்களாலும் காட்டி நிலை நாட்டுவதன் மூலம், வள்ளுவனையும் இளங்கோவையும் மக்கள் அதிகம் காணமுடியவில்லை. அகநானூற்றையும் புறநானூற்றையும் மக்கள் மறக்க நேர்ந்தது. கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலித்தொகையைக் கற்றவரிடம் காண்பதே அரிதாகி விட்டது. பரிபாடலைப் பார்க்கவே முடியவில்லை. ஆகவே, சங்க இலக்கியங்கள் மங்கி, மக்களுடைய மனத்தைப் பெருமல் போனதற்குக் காரணம், அந்தச் சங்க இலக்கியக் கர்த்தாக்களைக் காண முடியாதபடி நமது கண் முன் திரை போட்டு விட்டார்கள், ஒரு சிலரையே மீண்டும் மீண்டும் அறிமுகப் படுத்துவதன் மூலம், பொது மக்களுடைய ஆதரவைப் பெற முடியும்; குறிப்பிட்ட திட்டம் நிறைவேறும்; மக்களுடைய மனத்தை மாசற்ற கவிகளின்மீது பாய்விடாமல், மருண்ட பாதைக்கு இழுத்துச் சென்ருல்தான் என்ன! எதிர் கட்சியினருக்கு 'மட்டமா' அல்லவா என்று பார்த்துக் கொண்டால் போதும் என்றெண்ணிவிடும் நயவஞ்சக நாசக் காலர்கள் நாட்டிலே உலவி வருகிருர்கள்.

பிரசாரம்: — கம்பனுக்குப் பிறகு எவ்வளவு கவிவாணர்கள் தோன்றினுலும், கம்பனுக்கு முன் பலர் இருந்தபோதிலும் அவர்கள் வெறும் கவிகளாயிருக்கலாம். ஆனல் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பன் தான் என்று சிலர் சொல்லுகிருர்கள். கவிதை எவ்வளவு புரட்சிகரமாயிருந்த போதிலும், கவிதை காலத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் கருவியாக இருந்த போதிலும், அவைகளை இயற்றியவர்களைக் கவிச் சக்கரவர்த்தி என்று சொல்ல மாட்டார்கள். அவர்கள் போற்றுகின்ற கவியிடம் (நாமக்கல் கவிஞர்) உள்ள கட்சிக் கொள்கைகள் தெரியாது. அந்தக் கவியுடன் போட்டியிடக் கூடிய புரட்சிக் கவியிடம்

(பாரதிதாசன்) உள்ள, காலத்துக்கேற்ற கருத்துக்கள் கட்சிக் கொள்கைகளாகத் தெரியும். உடனே, இந்தக் கவியைக் கட்சிக்கவி கற்பனை சக்தியைக் குறிப்பிட்ட கொள்கைக்காகப் பாழ்படுத்துகிறவர் என்று பொது மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திவிடுவார். அறிவிழந்த மக்கள் அதை நம்பிக் கவிகளைக் கைவிடுவர்.

காரணமில்லாமலில்லை :—என் புரட்சிக் கவியைப் புத்துலகச் சிற்பியாக, மக்கள்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துவதில்லை யென்றால், அவருடைய புதுமைக் கருத்துக்களைக் காணும்படி மக்களைத் தூண்டுவதில்லை யென்றால் காரணமில்லாமலில்லை. மக்கள் புரட்சிக் கவியின் உண்மை உருவத்தைப் பார்த்து விட்டால், அவர்களால் தூக்கி வைக்கப்பட்ட கவிகள் தொப்பென்று கீழே விழுந்து விடுவார்கள். கவிகளுக்கு மதிப்புக் குறையும்; போற்றினவர்கள் பிழைப்பும் கெடும். இளங்கோவைப்பற்றி மக்கள் அறிய ஆரம்பித்து விட்டால், 'சிலம்பு' நாட்டிலே ஒலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், கம்பனுக்கும் கம்ப ராமாயணத்துக்கும் அவ்வளவு மதிப்பு இராது. மேன்செஸ்டர், கிளாஸ்கோ முதலிய இடங்களிலிருந்து மெல்லிய துணிகள் வருகின்றன என்றால், லாங்கிளாத்துக்கு அவ்வளவு கிராக்கி இருக்காது என்பது மட்டுமல்ல; சேலம் 6, 7, முழ வேட்டிகளுக்கு மதிப்பும் இருக்காது, ஆமதாபாத் புடவைகள் அமோகமாகக் கிடைக்கின்றன என்றால், ஆரணங்குகள் பெங்களூர் புடவையை எப்படி விரும்புவர்? கம்பனைப் பற்றி நான் குறை கூறுவதாக நினைக்கக் கூடாது. உங்களிடமுள்ள குறைகளை நிவர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டும். ஒரு சிலரைப் போற்றுவதன் மூலம் தான் புகழடைய முடியும்; நமது புலமை மிளிரும் என்ற நினைப்பு ஒழியவேண்டும்.

பாண்டியன் பரிசு :—இந்த முறையிலே பாரதிதாச

னின் பாண்டியன் பரிசு, குறையைப் போக்குவதாக இருக்கிறது. பாண்டியன் பரிசு, சங்க கால இலக்கியங்களிலுள்ள உவமைகளையும் அணிகளையும் எளிய நடையில் எல்லோரும் புரிந்து கொள்ளுமாறு இயற்றப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். பாடலுக்கு லட்சணம் படித்தவுடன் இலேசில் புரிந்து கொள்ளக்கூடாது என்றும், புலமைக்கு லட்சணம் பிறர் கண்டு பயப்பட வேண்டும் என்றும் கருதுகிறார்கள். பாரதி தாசனின் காவியத்தைப் பார்க்க, படித்து உணர, இலக்கணம் தேவையில்லை; இலக்கியங்களைப் படித்திருக்க வேண்டுமென்பதில்லை; நிகண்டு தேவையில்லை; பேராசிரியர்கள் உதவி தேவையில்லை; ஆனால் இதைப் புலவர்கள் சிலர் வெறுக்கின்றனர்: மறுக்கின்றனர்! எளிய நடையிலே எழுதுவது ஒரு ஆற்றலா என்று, தம்மால் எழுத முடியாவிட்டாலும் ஏளனம் பண்ணுகின்றனர்.

புலவர்களுக்கே பழக்கம்:—ஒருவர் எழுதின புத்தகத்திற்கு மறுப்போ, அல்லது அதில் ஏதாவது குறையோ காணாவிட்டால், சில புலவர்களுக்குத் தூக்கம் வராது. திருவிளையாடல் புராணத்திற்கு விளக்கவுரை யென்று திரு வி. கலியாணசுந்தரனாரால் ஒரு புத்தகம் பிரசுரிக்கப்படும். அந்தப் புத்தகம் அச்சில் இருக்கிற அதே நேரத்தில் அதே அச்சுக்கூடத்திலேயே 'திரு வி. க - வுக்குச் சில கேள்விகள்' என்று ஓர் துண்டுப் பிரசுரம் வெளியாகும். ஒருவர் போட்ட புத்தகத்திற்கு, இன்னொருவர் மறுப்பு எழுதாவிட்டால் அவருக்கு நிம்மதி ஏற்படாது. காரணம் அவர்களிடம் (Reserve) மூலதனம் குறைவு. ஒருவர் எடுத்து ஆள வேண்டுமென்றிருந்த அணியை, இன்னொருவர் கையாண்டிருப்பார். ஆகவே, எழுதியதில் குற்றங் கண்டுபிடித்து அவரது பிழைப்பையும் கெடுத்து விட வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். அவர்கள் மீதும் குற்றமில்லை! அவர்களிடம் எண்ணற்ற கருத்துக்கள்

ஊறுவதில்லை. கடந்த 5, 6 ஆண்டுகளாக நானும் பார்க்கிறேன் ; பாரதியார், சுந்தரம் பிள்ளையைத் தவிர, மேல் நாடுகளில் உள்ளது போலக் கலையைக் காலத்தின் கண்ணாடியாக்குகிறார்களா, அல்லது கலையைக் கடை வீதியில் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறார்களா? அவர்களது பாக்களிலே எழுச்சி இருக்கிறதா? அதனால் நாடு உணர்ச்சியடைய ஏதாவது மார்க்கமுண்டா என்றால், இல்லை. காரணம், புலவர்களின் பிற்போக்கான நோக்கமே. நான் ஒரு புலவரைப் பார்த்து, 'தோழரே! அணு குண்டு கண்டு பிடித்தது எவ்வளவு ஆச்சரியம்! அதன் அழிவு சக்தியைக் கேட்டீரா?' என்றால் 'அது என்னப்பா பெரிது; ஆங்கிலேயனோ, அமெரிக்கனோதான் அழிவு சக்தியை ஏற்படுத்த அந்த ஆயுதத்தைக் கையிலேந்தவேண்டும். நம் பரமசிவம் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தால் போதும்: கண்ணிலிருந்து நெருப்பு ஜ்வாலைகள் பறக்கும். எதிரிலே உள்ள அத்தனைப் பொருள்களும் சாம்பலாகி விடும்' என்று பதில் சொல்லுவார். 'அது இருக்க இது ஏன்?' என்ற பிற்போக்கான நோக்கமும் சோம்பேறித்தனமும் தான் காரணம்.

அது இருக்க இது ஏன்? :—அது இருக்க இது ஏன் என்று மேல்நாடுகளிலே கருதி இருப்பார்களானால் ஆளில்லா விமானத்திற்குப் பிறகு அணுக் குண்டு கண்டு பிடித்திருக்க முடியுமா? தொல்காப்பியம் நமக்கு இருக்கும்போது, நமக்கு வேறென்ன வேண்டும் என்றிருந்தால் அகமும் சிலப்பதிகாரமும் கடைத்திருக்க வழியுண்டா? சிலப்பதிகாரமே போதுமென்றிருந்தால் கலிங்கத்துப் பரணி கிடைத்திருக்குமா? கலிங்கத்துப் பரணியே போதுமென்றிருந்தால் மனோன்மணியம் தோன்றியிருக்க முடியுமா? மனோன்மணியமே பொதுமென்றிருந்தால் பாரதியாரின் தேசிய கீதங்களைக் கேட்டிருக்க முடியுமா? பாரதியாரின் தேசிய கீதங்களே போதுமென்றிருந்தால்

தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையின் தாயினுமினிய அன்பு குழைத்தூட்டும் பாக்களைப் பார்த்திருக்க முடியுமா? தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையே போதுமென்றிருந்தால் நாமக் கல்லாரின் 'கத்தி யின்றி ரத்தமின்றி' என்ற புதுமாதிரி யான சண்டை தத்துவப் பாடலைக் கண்டிருக்க முடியுமா? அதுபோலத்தான் நாமக்கல்லாரே போதும் என்றிருந்தால் 'கொலைவாளினை எடடா, மிகு கொடியோர் செயலறவே' என்னும் பாரதிதாசனின் உணர்ச்சி மிக்க, புரட்சிகரமான பாடலைக் கேட்டிருக்க முடியாது.

காலத்தின் சிருஷ்டி கர்த்தா;—பாரதிதாசன், மேல் நாட்டுக் கவிகளைப் போல் கலையைக் காலத்தின் கண்ணாடி யாக்குகிறார். காலத்தையே சிருஷ்டிக்கிறார். காலத்தையே சிருஷ்டிக்கிறார் என்பது மாத்திரமல்ல, காலத்தை மாற்று கிறார். காலத்தை மாற்றுகிறார் என்பது மாத்திரமல்ல; மாறிய காலத்திற்கு நம்மை அழைத்துச் செல்கிறார். அழைத்துச் செல்கிறார் என்பது மாத்திரமல்ல: சமயம் கிடைத்தால் முன்னேயும் பிடித்துத் தள்ளுகிறார். தென் றல் வளரும்; நிலவு வளரும்; செல்வம் வளரும். அது போல அவரது கவிதைகளும் வளர வேண்டும்.

10 பேர்கள்:—ஆனால், அவைகள் வளரக் கூடாது என்று ஒரு 10 பேர்கள்,—அந்த 10 பேர்களுடைய பெய ரையும் அரசியல் மேடையா யிருந்தால் குறிப்பிட்டிருப் பேன்! இது அறிவு மேடையானதால் குறிப்பிடாமல் விடு கிறேன்—கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர் களெல்லாரும் தங்களைத் தவிர வேறுயாரும் சங்க இலக் கியங்களை அறியமுடியாது; அப்படியே அறிந்தாலும் பொதுமக்களின் ஆதரவிற்குத் தங்களைத் தவிர வேறு யாரும் அருகதை அற்றவர்கள் என்று கருதுகிறார்கள்.

கையில் ஊமையர்—ஒரு மாதத்திற்கு முன் சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான குறுந்தொகையில் ஓர் உவமை

யைப் படித்தேன். இந்தக் காலத்தில் கற்பனை நிலை எவ்வளவு தூரம் கயமைத் தனத்திற்குப் போயிருக்கிறது என்பதை ஊகித்தேன். வித்தியாசத்தைப் பாருங்கள் இந்தக்காலத்துப் புலவர்கள் எந்தக் கருத்தை ஒரு அந்தாதி மூலமாகவோ, அகவல் மூலமாகவோ, வெண்பா மூலமாகவோ விளக்குவார்களோ அதைக் குறுந்தொகை ஆசிரியர் ஒரே அடியில் கூறிவிட்டார். அந்த அடிதான் கையில் ஊமையன் என்பதாகும். ஒரு தோழன் காதலிலே ஈடுபடுகிறான்; உவமையின் நேர்த்தியைப் பாருங்கள்! கட்டுக்கடங்காத காளை; இருந்தாலும் கட்டுப்படுகிறவ் ஒரு கன்னி ஞக்து. மனதில் ஏதோ நினைக்கிறான். அதை எதிரேயுள்ள கட்டழகியிடம் சொல்ல முடியவில்லை. எதைப் போல என்றால், காலை நேரம், காட்டிலே ஓர் பாறையிலே வெண்ணெய் இருக்கிறது; கையில் ஊமையன் இதற்குக் காவல்; காலைக் கதிரவன், காலையில் எழுந்து தனது இளங் கதிர்களைப் பாய்ச்சுகிறான். வெண்ணெய் உருகுகிறது. வெண்ணெய் உருகுவதைப் பார்க்கிறான். பார்த்ததும் ஐயோ! வெண்ணெய் உருகுகிறதே என்று கூவலாம். ஆனால் வாயில்லை. நேரே ஓடிப்போய் எல்லாம் உருகுவதற்குள் எடுக்கலாம்; ஆனால் கையில்லை. கதிரவன் இந்தக் கையில் ஊமையனின் கதியற்ற நிலையை அறியான். அவன் அவனது வேலையைச் செய்கிறான். அவன் பிரபஞ்சத்திற்குச் சொந்தம். காவலாளிக்குக் கையில்லை; வாய் ஊமையே தவிர கண் மாத்திரமிருக்கிறது, இந்தக் கோரக் காட்சியைக் காண. அதைப்போலவே கண் மாத்திரம் இருக்கிறது. கட்டழகியைக் காண. ஆனால், சுயமரியாதை இல்லாததாலோ, சுதந்தர உணர்ச்சி இல்லாததாலோ; கையில்லை (கையில் துணிவில்லை) அவளது கரத்தைப் பிடிக்க. அந்த வடிவழகினைக் கண்டு ஏதோ பேசவேண்டுமென்று நினைக்கின்றான். ஆனால், சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகள் அவனது வாயை மூடிவிட்டன.

எவ்வளவு அருமையாக ஒருவன், ஒருத்தியைச் சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளால் தொட முடியாமல் கஷ்டப்படுகிறான் என்பதை ஒரு சிறு அடியில் விளக்குகிறார், "கையி லூமன் வெண்ணெய் உருகாது பாதுகாத்தற் போன்று" என்று.

மறக்கலாம்; ஆனால் மறுக்கமுடியாது:— சங்க இலக்கியங் களின் இன்பங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் இன்று முழுவதும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கலாம். சங்க இலக்கிய நுட்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டிய இடங்களை நமக்கு ஏற்ற எளிய முறையில் அளிப்பது என்றால், அந்தத் துறையில் பாரதிதாசன் நாட்டுக்கும் நமக்கும் செய்துள்ள தொண்டினை மறந்தாலும் மறக்கலாம், ஆனால் மறுக்க முடியாது. பாரதிதாசன் தரும் இலக்கியச் சுவையை அனு பவிக்க இலக்கணம் கற்றிருக்க வேண்டியதில்லை. பாரதி தாசன் பாக்களைப் படித்தவுடன் அவை நமது இரத்தத் தோடு இரத்தமாகக் கலக்கின்றன. உணர்ச்சி, நரம்பு களிலே ஊறுகிறது. சுவைத்தால் ருசிக்கிறது, படிக்கி றோம்; பாரதிதாசன் ஆகிறோம். படிக்கிறோம்; நாமும் பாடலாமா என்று நினைக்கிறோம். படிக்கிறோம்; தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர் என்கிறோம். ஆனால், சில புலவர் கள் அதிலே இலக்கண அமைப்பு இல்லை என்னலாம். அது அவர்களது ஓய்வு நேரவேலையாக இருக்கட்டும்! காரியத்திலே ஈடுபடுகிற நாம், ஓட்டைச் சட்டியா யிருந் தாலும் கொழுக்கட்டை வெந்தால் சரி என்று கருதுகி றோம். கவைக்குதவுமா, கற்க நிகண்டு தேவையில்லையே, பாட்டிலே ஏதாவது எளிமையுடன் இனிமை மாத்திரம் கலந்து விடாமல் எழுச்சியும் கலந்திருக்கிறதா, புரிகிறதா, புரிந்து பயனடையலாமா என்று பார்க்கிறோம். நாம்தான் பெரும்பான்மை. அவர்கள் குறைந்த எண்ணிக்கை. ஷெல்லி ஓரிடத்தில் 'They are few, We are many' என்று கூறுமாறு போலப் பாட்டைப் படித்தவுடன் புரிந்து

கொள்ளும்படியாக இருக்கவேண்டும் என்பவர்களின் எண்ணிக்கைத் தான் அதிகம்; கடின நடையிலே கவிதைகளை விரும்புபவர்கள் எண் கொஞ்சம் தான். அவர்கள் பாரதிதாசனின் பாக்களில் எந்தச் சன்னங்கள் மட்டமானவை என்று தேடித் திரிபவர்கள். நாம் தான் சுவையை அப்படியே அனுபவிப்பவர்கள். பயனடைகிறோம். காரணம், எளிய இனிய நடை. இதுவரை அவரது நடையைப் பற்றிச் சொன்னேன். அவர் எடுத்துக்கொள்ளும் பொருள் என்றால் அவர் கொடுக்கும் தலையங்கங்களென்றால் அவை புரட்சிகரமா யிருக்கும்; புதுமையா யிருக்கும்.

இரண்டு நாக்குகள் :—ஒரு காலத்திலே, தமிழகத்திலே சாலைகளையும் சோலைகளையும் கண்டு களித்து, சந்தனக் காடுகளிலே சந்தம் அமைத்துப், பண் பாடினார்கள் பிற் காலத்திலே, அதாவது இடைக்காலத்திலே, வாழ்வு இந்த லோகம் அந்த லோகமாகப் பிரிந்தது. பேரம்பலம் சிற்றம்பலம் என்பதுபோல, மாயா வாழ்வு மனித வாழ்வு என்று ஏற்பட்டது. இடைக்காலப் புலவர்களின் உள்ளங்களிலே ஒரே நேரத்தில் இரண்டு மாறுபட்ட காட்சிகள் தோன்றி மறைந்தன. ஒரே உதட்டில் இரண்டு நாக்குகள் புரண்டன. குன்றைப் பற்றிப் பாடுகின்ற நேரத்தில், அந்த லோகம், அந்த வாழ்வு என்ற எண்ணங்கள் தோன்ற, அந்தக் குன்று முருகனுடைய தோளாகவும், அதுவும் வள்ளியிடம் கொஞ்சிய தோளாகவும் காட்சியளித்ததே தவிர, மலைச் சரிவிலே வளைந்து ஓடும் ஆறு, கரடு முரடான பாதை, இவைகளைத் தாண்டி மலைமீதிருந்து கீழே பார்த்தால் காடு தெரியும் காட்சி; காடுகளில் சிறுத்தையும் புலியும் உலவும் மாட்சி; அங்கு வேடுவரும் வில்லியரும் ஆடுகிற வேட்டை—ஆகிய இயற்கை எழில், அந்த விநாடி தோன்றவில்லை (சிரிப்பு).

கற்பனைக் கோலே :—இன்று நாடக மேடைகளில் நடக்கிற வள்ளித் திருமணத்திற்கும், அதிலிருந்துதான் இது கற்பனையானதோ என்று எண்ணும்படியான ஓர் இயற்கை நிகழ்ச்சி, சங்க இலக்கியத்தில் வர்ணிக்கப்படுவதற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைப் பாருங்கள். பண்டைக் காலப் புலவர்களின் கள்ளங் கபடமற்ற உள்ளத்தையும், இடைக்காலத்திலே இரட்டை வாழ்க்கையினிடையே புராண மெத்தையில் புரண்ட புலவர்களின் உள்ளத்தையும், இந்தச் சிறு படப்பிடிப்புத் தெளிவாக்கும் என நம்புகிறோம். ஓர் தலைமகன் காட்டுக்கு வேட்டையாடச் செல்கிறான். தன் வேல் தைத்த யானை எப்பக்கம் ஓடிவிட்டது என்று தேடிக்கொண்டு வந்தவன்முன் ஓர் ஆரணங்கு எதிர்ப்படுகிறாள். நல்ல அழகி. பக்கத்திலே பளிங்கு நீரோடை. கட்டழகன் அந்த மங்கையை மணந்து கொள்ள இச்சைப்படுகிறான். மணந்துகொள்வதென்றால் இந்தக் காலத்தைப் போலப் பொருத்தம் பார்க்க ஐயரைத் தேடுவது தேவையில்லாதிருந்த காலம் அது. காதலரிருவரும் கண்களாற் பேசினார்கள். வாய் அச்சுப்பதுமை போலிருந்த போதிலும் அருகே சென்றான். வஞ்சி அஞ்சினாள் ; அஞ்சாதே அஞ்சுகமே என்றான். ஆனால், சற்று நேரத்தில் ஓர் அலறல் கேட்கிறது. அது என்னவென்று கேட்கிறாள் அந்த ஏந்திழையாள். அது என் வேல் வலிக்குத் தாங்க முடியாமல் பிளிறும் யானையின் குரல் என்கிறான். பாவைக்கு யானை என்றால் பயம் போலிருக்கிறது. 'ஐயோ, யானையா ! அச்சமாயிருக்கிறதென்றாள். அச்சமானால் அருகே வா, என்றான். வந்தாள் ; அணைத்துக் கொண்டான் !! திருமணம் முற்றிற்று !!! (பெருத்த ஆரவாரமும் பலத்த கைதட்டலும்) இந்த ஒரு சம்பவத்தைப் பிற்காலத்தில் வள்ளிக் கதையாக்கி அந்த வீரனை வேலனாக்கி, கிழவனாக்கி, தேனும் தினைமாவும் கேட்டான் என்று சொல்லி, வளையற்காரனாக்கி விட்டார்கள். வைதி

கத்தைப் புகுத்தி, மூடநம்பிக்கையை வளர்க்கும் பகுத்தறிவிற் கொவ்வாத ஏடுகள் இருக்குமானல், அவை குற்றம் என்று கருதப்பட்ட காலம். அதனல் அந்தக் காலத்திற்குத் தகுந்தாற் போல் அப்போது கவிதைகள் எழுந்தன. இடைக்காலத்திற்குத் தகுந்தாற் போல், இன்றைய வள்ளிக் கதை போன்றவைகள் இயற்றப்பட்டன. காலத்திற் கேற்றவாறு தான் கவிதைகள் இயற்றி யிருக்கிருர்கள் என்ருல், காலம் என்னும் சிறையிலிருந்து தன்னை விடுதலை செய்து கொள்ளாதவன் சிறந்த கவியாகமாட்டான். அவன் கோர்ட்டுகளில் உள்ளவர்களைப்போல, ஒரு காலத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து வைக்கும் ரிகார்டு பேர்வழி. அவன் அழகாக நெல்மணிகளைச் சேகரித்து மிராசுதாரருக்குக்கொடுக்கும் பண்ணையாள். அவன் சிறந்த கவியாகமாட்டான். சிருஷ்டி கர்த்தாவாக மாட்டான். எக்காலத்திலும் ஜீவித்திருக்கும் உயிர்க்கவியாகமாட்டான்.

காலமெனும் சிறை :—இடைக்காலக் கவிகளும், அதற்குப் பின்னல் ஏற்பட்ட அநேக கவிகளும், காலமென்னும் சிறையிலே தங்களைத் தாங்களே ஒப்படைத்து விட்டார்கள். அவர்கள் அதனின்றும் வர முயன்ருல், அதைச் சுற்றி மதமெனும் மண்டபச் சுவரை ஏறிக் குதிக்க வேண்டும். சாத்திரம் எனும் சப்பாத்தி வேலிகளைத் தாண்ட வேண்டும். ஆதலால் தான் அந்தக்கவிகளுக்கு ஆண்டவனின் அவதார லீலைகளைப்பற்றியும், கைலைக்கும் திருப்பதிக்கு முள்ள தொடர்பைப் பற்றியும், தேவாதி தேவர்களைப் பற்றியும், தேவாதிதேவன் கௌதமர் ஆஸ்ரமத்திலே செய்த ஆபாசத்தைப்பற்றியும், எழுத எண்ணம் பிறந்ததே ஒழியக் காடுகளைப் பற்றியோ, மாடுகளைப் பற்றியோ, மலைகளைப் பற்றியோ கவிதைகள் செய்யவில்லை. செய்ய வில்லையா, அடாது! காலைக் கதிரவனைப் பற்றியும் மாலை மதியத்தைப் பற்றியும் பாட்டுக்க

ளில்லையா? இதோபாரும் என்று சொல்லலாம்; இருக்கின்றன. ஆனால், வைதிகமெனும் குறுக்குச் சங்கிலியுடனே பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கவிதாரசத்துடனேயே அவைகள் கல்லூரி மாணவர்களின் நெஞ்சில் நஞ்சைப் பாய்ச்சுகின்றன. அதனால் தான் நமது புரட்சிக்கவி அந்த இரண்டையும் வெட்டு என்கின்றார். கூரில்லாத வாளைக் கூராக்கு என்கிறார். படி இல்லாத குளத்திற்குப் படி கட்டு என்கிறார். குன்று இல்லாத இடத்திலே செய் குன்றுவது செய் என்கிறார். குள்ள உள்ளத்தைக் கொலை செய் என்கிறார், கூனாதே நிமிர்ந்து நட என்கிறார். மேகத்திலிருந்து நிலவொளி வெளியே வரட்டும் என்கிறார். அந்த லோகத்தைப் பற்றிப் பாடாதே, இந்த லோகத்தைப் பற்றிப் பாடு என்கிறார்; நாம் வாழும் இந்த இடத்தைப் பற்றிப் பாடு என்கிறார்; காலத்துக்கு அடிமையாகாதே என்கிறார்; இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகளுக்குப் பயப்படாமல் பாடு என்கிறார். அதனால் தான் அவரை "புரட்சிக் கவி" என்றழைக்கின்றோம்; உயிர்க்கவி, உண்மைக் கவி என்றழைக்கிறோம்.

புரட்சிப் புதுவை:—புரட்சிக்கவி என்றுதான் அழைக்கிறோமே ஒழிய, புரட்சியில் முதற்கவி என்றழைக்கவில்லை. அவர் இந்த லோகத்தைப் பற்றி இவ்வளவு புரட்சிகரமாகப் பாடுவதற்குக் காரணம், அவர் வாழும் புதுவை ஆகும். புதுவையானது பிரான்சு நாட்டைச் சேர்ந்தது. பிரான்சு சுதந்தரத்தின் பிறப்பிடம். நாம் எல்லாம் ராஜாதி ராஜர்களைப் போற்றிய நேரத்தில் அங்கு அரசர்களைச் சிறையில் அடைத்த காலம். அரண்மனைகளை ஆஸ்ரமங்களாக, அநியாயக் கோட்டைகளாக ஆக்கிய நேரத்திலெல்லாம், அங்கு பாஸ்டிலி உடைக்கப்பட்ட நேரம். ஆண்டான் அடிமை என்ற வார்த்தைகள் இங்கு உலவிய நேரத்திலெல்லாம், அங்குச் சுதந்தரம் விடுதலை என்ற கோஷங்கள் வானைக்கிழித்த நேரம்.

அந்தப் பிரான்சின் சாயல்—அந்தப் பிரான்சின் தென்றல், அவர் வசிக்கும் புதுவையில் வீசுவதால்தான் அவர் கொடுக்கும் தலைப்புக்கள் புரட்சிகரமானதாகப், புத்துலகக் கருத்துக்களைக் கொண்டிலங்குவதாக இருக்கின்றன.

யாருக்குத் தெரியும்:—பல கவிகளுக்கு, அவர்கள் பாடுகிற பாட்டுக்களைப்பற்றி அவர்களுக்கே தெரியாது. ஆனை முகனைப்பற்றி அழகாகப் பாடுவார்கள். துதிக்கையைப் பார்த்ததுண்டா? அதன் அகல நீளமென்ன வென்றால், தெரியாது. ஊர்வசியும் ரம்பையும் சிறந்த நாட்டியக்காரிகள்; அவர்களிருப்பது தெய்வலோகம் என்றால், கேள்வி ஞானமே ஒழிய அனுபவ மேது? பத்துத்தலை ராவணனைப் பற்றிப் பாடுகிறார்களென்றால் இராவணனைப் பார்த்தது ஏது? பரமசிவன் பார்வதியுடன் ரிஷப வாகன ரூடராய்த் திடீர் திடீரெனத் தோன்றி மறைகிறார் என்றால், என்றாவது கண்டதுண்டா? படித்ததை எழுதுகிறார். கேட்டதை ஒப்புவிக்கிறார். அதாவது ஒருவர் கேள்விப்பட்டு எழுதுவார்; எழுதினதை மற்றொருவர் படிப்பார்; படித்தவர் அதையே எழுதுவார்; சொல்லுவார். சொன்னதைக் கேட்டவர் அதையே எழுதுவார். இது பரம்பரை என்பதே தவிர, கண்டதைப், பார்த்ததை அனுபவ பூர்வமாக எழுதுகிறார்கள் என்பதற்கில்லை. (சிரிப்பு)

சிந்தனை சொல்லின்றி:—பாரதிதாசன் மாத்திரம் தான், தான் கண்டதை எழுதுகிறார்; பார்த்ததை எழுதுகிறார். புரியாத விஷயங்கள் தெரியாத விஷயங்கள் ஜோலிக்கே போகமாட்டார். காணாத கடவுளைப்பற்றி எழுதமாட்டார்; இன்று இல்லாவிட்டாலும் நாளை பரிகாசத்திற்கு இடமாகும் என்று. நான் வேதாந்தத்தைப் பற்றிப் பேசினால் வேடிக்கையா யிருக்கும்; சங்கராசாரி பொருளாதாரத்தைப்பற்றிப் பேசினால் வேடிக்கையா யிருக்கும் என்பதுபோல; அலையையும், மலையையும்,

மயிலையும், மடந்தையையும் பற்றிப் பாடவேண்டிய புல வர்கள் ஆறுமுகத்தைப் பற்றியும், ஆறுமுகத்தில் எந்த முகம், வள்ளிக்கு முத்தம் கொடுத்த சொந்த முகம் என் பதைப்பற்றியும், பரமசிவத்தின் வேலாயுதத்தைப் பற்றி யும், அந்த வேல் மொட்டையாயிருந்தால் மேருமலையின் எந்தப் பாகம் தீட்ட உபயோகப்படும் என்பதைப் பற்றி யும் பாடினால் வேடிக்கையாயிருக்கும் என்பது மட்டு மல்ல; ஏதோ, புலவர் கஞ்சாப் புகையில் கப்சா அடிக்கி றார் என்றுதானே நினைக்க நேரிடும். (சிரிப்பு) பண்டிதர் களின் பரம்பரையிலே, பாரதிதாசனும் கொஞ்சநாள் இருந்தார். கவி பாடினார்; மற்றவர்களைப்போல. மயிலை யும் முருகனையும் பற்றிப் பாட்டுக்கள் பாடினார். வள்ளி யைப்பற்றி லாலிகள் பாடினார். அவரது பாக்களும், வெள்ளிக்கிழமை விளக்கு ஏற்றி வைத்த நேரத்தில் மஞ்சள்பெட்டியில் வைத்துப் பூசிக்கப்பட்டன. இதைப் பார்த்தார் நம் கவிஞர். நாம் இவ்வளவு நாட்களாகப் புளுகிவிட்டோமே; எவ்வளவு மக்களை மருளுக்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கிறோம்; அவர்களுக்கு உண் மையை உரைக்கவில்லையே; நாம் அகப்பட்டுக்கொண் டோமே! நெற்றிக்கண் பரமசிவத்தைப் பாடிவிட்டு பிறகு ஓர் பகுத்தறிவு வாதி, நீ பரமசிவத்தைப் பார்த் தாயா? என்று கேட்டால் என்ன சொல்வது என்று சிந்தித்தார். அந்தச் சிந்தனை அவருக்குச் சொன்னது; 'உனக்குக் கவிதைபாட கயிலாயம் தானா தேவை? கடவுள்தானா வேண்டும்! சுனையைப் பற்றிப் பாடு; பாறையைப் பற்றிப் பாடு; தென்றலைப் பற்றிப் பாடு; நீலவானைப் பற்றிப் பாடு: கோல விழியைப் பற்றிப் பாடு; முழு நிலவைப் பற்றிப் பாடு; கூர் வாளைப் பற்றிப் பாடு; வீரனின் தோளைப் பற்றிப்பாடு; வட்ட தாமரை யைப் பற்றிப் பாடு. அவைகள் உனது பேனா முனையின் கட்டளைக்குக் காத்துக் கிடக்கின்றன,' என்று. இதை,

'ஏடெடுத்தேன் கவி ஒன்று வரைந்திட' என்னும் அவரது கவிதையிலே பார்க்கலாம். அது அவரது கவிதை மட்டுமல்ல; அவரது சுய சரித்திரமுமாகும்.

அவர் செய்தது:—நம்பத்தகாதவைகளை நம்புவதா, நம்புப்படி நாட்டு மக்களை நிர்ப்பந்திப்பதா; இதைவிட நயவஞ்சகச் செயல் வேறொன்றுமில்லை. அந்த இலாகாவே வேண்டாமென்று இந்த லோகத்துக்கு வந்தார். வந்து கடவுள் முதற்கொண்டு கர்ப்பத்தடை வரைக்கும், காதலிலிருந்து விதவை மறுமணம் வரைக்கும், சுண்ணாம்பு இடிக்கிற பெண்ணின் பாட்டிலிருந்து, ஆலைச்சங்கு நாதம் வரைக்கும் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அவசியமானதைக், காணப்படுவதைக், கண்டு களிப்பதை, நாம் பாட வேண்டுமென்றிருந்ததைப் பாடினார்; பாடுகிறார்; நாம் பார்ப்போம்; இந்தக் கட்டழகியின் கண்ணீருக்காவது ஒரு பாட்டுப் பாட வேண்டுமென்று நினைப்போம். ஆனால் பாட முடியாது. அதைப் பாரதிதாசன் பாடுவார். நமது வேலையை அவர் செய்து தருகிறார். நாம் விதவைகளைப் பார்க்கிறோம்; அவர்கள் பூவணியாத கோலத்தைப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் கன்னத்தில் வடிந்து காய்ந்து போன நீரைப் பார்க்கிறோம்; தேம்புதலைக் கேட்கிறோம்; மமதையாளர்கள் அவர்களுக்கு மணவாளர்களும் தேவையா என்று சொல்லுவதைக் கேட்கிறோம்; அதே மமதையாளர்கள் மாளவேண்டிய வயதிலே, காமரசம் பருகுவதற்காகக் கன்னிகைகளைத் தேடுவதைப் பார்க்கிறோம்; தாத்தாவுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பெண், தாழ்வாரத்திலே தனியே புரள்வதைப் பார்க்கிறோம்; அவளது கண்ணீர் தலையணையை நனைத்துக்கொண்டிருப்பதையும் பார்க்கிறோம்; பார்த்துக் கருத்தைவெளியிட கவிதைகள் கட்டலாமா என்று நினைக்கிறோம்; ஆனால் முடியவில்லை; கவிஞர் பாரதிதாசன் அதைக் கவிதையால் பாடுகிறார். பாடி, 'இதைத் தானே தம்பி நீ பாட வேண்டுமென்று

நினைத்தது' என்று காட்டுகிறார். நாம் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறோம். அவர் கவிதைகளிலே அந்த லோகத்தைப் பற்றியோ, அந்த வாழ்வைப் பற்றியோ இருக்காது.

காதற்ற ஊசி :—பட்டினத்தடிகள் காலத்தி லிருந்து தான் மாயா வாழ்வைப் பற்றி மக்கள் அதிகம் நினைக்க ஆரம்பித்தனர். காதற்ற ஊசியும் கடைவழிக்கு வாராது காண் என்ற மாயா வாழ்க்கைத் தத்துவம், இன்றும் உலவுகிறது. நாடகங்களிலே நீங்கள் இதைப் பார்த்திருக் கலாம். அங்கிருந்து அரசன் வருவான். அரசனைப் பார்த்து ஒருவன் கேட்பான் : இந்த அரண்மனை யாருக் குச் சொந்தம்? இந்த நந்தவனம் யாருக்குச் சொந்தம்? இரும்புப் பெட்டி யாருக்குச் சொந்தம்? இரும்புப் பெட்டியிலுள்ள இருபது லட்சம் யாருக்குச் சொந்தம்?' என்று. அரசன், 'யாருக்கும் சொந்தமல்ல' என்று சொல்வான். உண்மையிலேயே, அவன் இறந்த பிறகு அதை அவன் மகன் அனுபவிப்பான். மகனில்லாவிட்டால் மருமகன் அனுபவிப்பான். மருமகன் இல்லாவிட்டால் அவனது வார்சுகளில் ஒருவன் அனுபவிப்பான். வார்சு மில்லாவிட்டால், தர்ம கர்த்தாக்கள் அனுபவிப்பார்கள். தர்மகர்த்தாக்கள் இல்லாவிட்டால், நிரந்தர தர்மகர்த் தாக்களாகிய நமது சர்க்கார் அனுபவிப்பார்கள். இதை மக்கள் உணருவதில்லை. உணர அவர்கள் மனம் இடம் கொடுக்காது. (கைதட்டல்)

O. K. :—அந்த 'மாயம்' எந்த அளவிற்கு மயக் கத்தை மக்களிடையே உண்டாக்கிற்று என்றால், 40 வயது ஆளைப் பார்த்து 'என்ன, சௌக்கியமாயிருக்கிறீர்களா?' என்றால், 'சௌக்கியமாயிருக்கிறேன்' என்று சொல்ல மாட்டான் 'ஏதோ, இருக்கிறேன்' என்று மேல் ஸ்தாயி இறங்கிக் கீழ் ஸ்தாயிலே சொல்லுவான். சொல்லுவதிலே சுரங் குறைந்திருக்கு மென்பதோடு மட்டு மல்ல, பேச்சுடன் பெருமூச்சும் கலந்து வரும், அந்தக் கலப்புக் கேட்

டவனுக்கே பயம். கவலேயையும் உண்டாக்கிவிடும் (சிரிப்பு). நல்லா யிருக்கிறேன் என்று சொன்னால். என்ன? மேல்நாடுகளிலே ஆங்கிலத்திலே 'How do you do?' என்ருல் உடனே O. K. (நன்ருயிருக்கிறேன்) என்று சொல்லுவார்கள், அதனுல்தான் அவர்கள் வாழ்கிருர்கள். நாம் ஏதோ இருக்கிருேம் (மீண்டும் சிரிப்பு). 10 வயதிலேயே பரதேசியாகி, பரலோகத்தைப் பற்றி, மாயத்தைப் பற்றி 'காயமே இது பொய்யடா, வெறும் காற்றடைந்த பையடா!' என்று பாடுகிருேம். 'இந்த வாழ்வு எத்தனை நாளேக்கு, சார்; எல்லாம் மாயவாழ்வு; இது சதம் என்ரு கருதுகிறீர்கள்' என்று உண்மையிலேயே, தெரிந்தோ தெரியாமலோ எண்ணுகிறவர்கள், ஏட்டிலே தீட்டுகிறவர்கள், நம்மவரில் அநேகம் பேர் இருக்கின்றனர்.

அழைத்தால்?:—சிவனே, அப்பா, உனது பாதாரவிந்தம் எப்போது கிடைக்கும்', என்று சிலேக்குமுன் கதறுகிற ஒரு சைவரிடம், ஒருவேளே, பரமசிவன் போல் யாராவது வந்து 'பக்தா பயப்படாதே, எழுந்திரு! உனது சிவநேசத்தைக் கண்டு உளம் பூரித்தேன். இன்று முதல் நீ. என்னுடன் இரண்டறக் கலந்து கொள்ளலாம் வா!' என்று அழைத்தால், போவதற்கு அவர் தயாரா யிருப்பாரா, என்று கேட்கிறேன். என்ன சொல்லுவார் அப்பொழுது. 'பிரபோ, தாங்கள் காட்சி யளித்தது போதும்' என்பார். 'அப்பொழுதுதான் பரீட்சை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் தன் மகன் பி. ஏ-யில் முதல் வகுப்பிலே பாசாக வேண்டாமா, என நினைப்பார். தன் ஒரே மகளுக்கு நல்ல இடத்தில் மணம் முடித்து வைக்கவேண்டுமே என்று நினைப்பார். போன வருடம் பாங்கியிலே போட்ட 9 ஆயிரம் ரூபாய் எப்போது 10 ஆயிரமாக ஆகும் என்று எண்ணுவார். ஈசனைப் பற்றிய எண்ணம் தோன்ருது. உண்மையிலேயே அவர்கள் பக்தியில் அர்த்தமிருக்

கிறதா? மாயா வாழ்க்கைப் பேசுவதில் நிஜம் இருக்குமா? என்ருல் இல்லை, இவைகளெல்லாம் மக்களை மயக்கி, அவர்கள் உழைப்பிலே வாழ்வதற்காக, நயவஞ்சகர்களால் வகுக்கப்பட்ட சூழ்ச்சியான வழிகள். மக்கள் இதை நம்பி இந்த வழியிலே போய்த் தடுமாறுகிருர்கள்.

புரட்சி மனப்பான்மையைத் தீய்ந்தவைகள் :— விழுப்புரம் ஜங்ஷனிலிருந்துகொண்டு பாண்டிக்குப் போகிற வன் வழி பார்ப்பது போலவும், திருச்சி ஜங்ஷனிலுள்ளவன் மதராசுக்குப் போவதற்கு விழிப்பது போலவும், மக்கள் பிறந்தவுடனேயே அண்ணாந்து மேலே பார்த்துக் கொண்டு, 'அப்பா, இதை விட்டு எப்போது அந்த லோகத்திற்கு வருவேன்' என்று இந்தலோகத்தை ஒரு ஜங்ஷனுக்கி விட்டார்கள். (சிரிப்பு) சமணர்கள் காலத்தில் நிலையாமை தத்துவம் கொஞ்சம் வளர ஆரம்பித்தது. மணிமேகலையில் ஓர் இடத்தில் யாக்கை நிலையாமையைப் பற்றி ஆசிரியர், சுதமதியின் வாயின் மூலம் கூறியிருக்கிருர். சுதமதி மணிமேகலையின் தோழி. மலர்வனத்திலே மணிமேகலையைக் கண்ட அரசகுமாரன் (உதயகுமாரன்) 'மானே! மயிலே! மரகதமே! என்று கூறுகின்ருன். கூறிக்கொண்டே கிட்ட வருகின்ருன். அப்போது சுதமதி கூறுகிருள்.

" வினையில் வந்தது வினைக்கு விளைவாயது
புனைவது நீங்கிற் புலால் புறத்திடுவது
மூப்புவிளி உடையது தீப்பிணி யிருக்கை
பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள் கலம்
....
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து" (மணிமேகலை)

'மானே என்கிறீரே, அங்கே என்ன இருக்கிறது? தோல்; தோலைப் பிய்த்தால் நார். நாரைப் பிய்த்தால் நரம்பு. நரம்பைப் பிய்த்தால் இரத்தம், சீழ், இதனிலா

காமரசம் பருகலா மென்று வந்தீர்?' என்று யாக்கை நிலையாமையைப் பற்றிக் கூறுகிருள் காம வேகத்தை அடக்குவதற்காக. சுதமதி அரசகுமாரனிடம் யாக்கை நிலையாமையைப்பற்றிக் கூறினதுபோல, மக்களின் மனோ வேகத்தை அடக்க மாயா வாழ்வைப் புகுத்தினுர்கள். சில நயவஞ்சகர்கள், எத்தர்கள், நல்லவர்களைப்போல நடித் தார்கள். ஏமாளிகள் 'இந்த லோகத்தில், கஷ்டப்பட்டால், அந்த லோகத்தில் சுகம்கிடைக்கும்; இந்த லோகத்தில் நடக்கிற அநியாயங்களுக்கு, அந்த லோகத்தில் நீதி கிடைக்கும்' என்றெண்ணி எவ்வளவு கொடுமைகளை எவர் இழைத்தாலும், அது எம்பெருமான் இட்ட கட்டளை என்று சொல்லவும் முடியாமல், விழுங்கவும் முடியாமல் அனுபவித்தார்கள்; அனுபவிக்கிருர்கள். மாயா வாழ்வு. விதி, அந்த லோகம் என்பவைகளெல்லாம் புரட்சி மனப் பான்மையைத் தீய்த்து விட்டன.

வேறு நாடாயிருந்தால் :—இல்லாவிட்டால், 150 ஆண்டு களாக இவ்வளவு பெரிய நாடு, பரந்ததொரு விஸ்தீர் ணத்தைக் கொண்ட நாடு, பலப் பல புராணப் பெருமை களைக் கொண்ட நாடு, அந்நியனுடைய ஆட்சியிலே இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? அல்லது பார்த்திருக்கிறீர்களா? மேல்நாடுகளிலே 25 ஆண்டு களுக்கு ஒரு தடவை புரட்சி என்று படிப்போம். கலை யிலே புரட்சி; மதத்திலே புரட்சி; நடை உடை பாவனை யிலே புரட்சி; பொருளாதாரத்தில் புரட்சி; எல்லா வற்றிலும் எங்கும் புரட்சி என்று படிப்போம். இங்கு ஏதாவது புரட்சி உண்டா? என்ருல் இல்லை. இன்று இல்லாவிட்டால் நாளையாவது ஏற்படுமா? வங்கத்திலே பஞ்சம் ஏற்பட்டது. பட்டினியால் பல லட்சம் பேர் பிண மாயினர். அந்தப் பிணத்தை நாயும் நரியும் இழுத்தன என்ற இந்தக் காட்சி, என்ற இந்த நிலை, மேல் நாடு களிலே, வேறு நாடுகளிலே, மட்டும் ஏற்பட்டிருந்தால்

என்ன நடந்திருக்கும்; அப்பொழுதே புரட்சி நடந்திருக்கும். ஆனால் துர்ப்பாக்கியமான இந்நாட்டிலே அது கிடையாது. ஏன் ஏற்படவில்லை? ஆங்கிலேயனுடைய ஆயுதங்களுக்கஞ்சியா? இல்லை. புரட்சி மனப்பான்மையையே நமது கவிதைகளும் காவியங்களும் அடக்கிவிடுகின்றன. ஆதலால்தான்.

இருந்தால் என்ன, இறந்தால் என்ன :—அதனால்தான் நமது கவி பாரதிதாசன் இந்த லோகத்தைப் பற்றிப் பாடுகிறார். இந்த லோகத்தில் நீ பிறந்தது வாழ: வாழ என்றால் நிம்மதியுடன் வாழ; பிறரைச் சுரண்டாமல் வாழ; பிறரை வஞ்சித்தால்தான் வாழலாம் என்ற எண்ணமில்லாமல் வாழ; சுதந்தரமாய் வாழ என்கிறார். உருதிலே சிறந்த கவியான இக்பால் என்பவர், வாழ்க்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அச்சமற்ற வாழ்க்கை தேவை என்கிறார். அச்சமற்ற வாழ்க்கை என்றால், அந்நியருக்கு அச்சமற்ற வாழ்க்கை; அறியாமைக்கு அச்சமற்ற வாழ்க்கை; சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அச்சமற்ற வாழ்க்கை. அந்த அச்சமற்ற வாழ்க்கையைத்தான் தமிழன் நடாத்த வேண்டும். அதற்கு இடையூறாக எந்தக் கட்டுப்பாடுகள் வந்தபோதிலும் தூள் தூளாக்க வேண்டும். இதைத் 'தாயின்மேலாணை தந்தை மேலாணை. தமிழக மேலாணை, தூய என் தமிழ்மேல் ஆணையிட்டே நான் தோழரே உரைக்கின்றேன்' என்று அவர் பாட்டில் கூறுகிறார். அவர் கவிதைகளிலே இந்த லோகத்தைப் பற்றி, இந்த வாழ்வைப்பற்றி, வாழ்கின்ற முறையைப் பற்றித்தான் இருக்கும். இதுதான் தேவை. அவன் ஏன் ஏழை? பூர்வ ஜென்மத்தில் செய்த பாவம். அவன் ஏன் பணக்காரனாயிருக்கிறான்? அவன் செய்த புண்ணியம். அவன் ஏன் தூங்காமலும் வேலை செய்துகொண்டேயிருக்கிறான்? இவன் ஏன் வேலையில்லாமல் தூங்குகிறான்? அவாளவாள் பூர்வ ஜென்ம பலன். தாழ்ந்த சாதி என்று

ஒன்று ஏன் இருக்கவேண்டும்? 'உயர்ந்த சாதி இருக்கிற பொழுது தாழ்ந்த ஜாதி இருந்துதானே ஆகும்' என்ற வேதாந்தங்களையும், பிறந்தோம்; பரமன் இட்ட கட்டளையை அனுபவித்துத்தானே தீரவேண்டும் என்ற கோழை உள்ளங்களையுமே வளர்ப்பவைகள் எந்த உருவத்தில் இருந்தால் என்ன? கலையா யிருந்தால் என்ன? காவியமா யிருந்தால் என்ன? எழுசீர் அடியாயிருந்தால் என்ன? அந்தாதியா யிருந்தாலென்ன? அகவலா யிருந்தாலென்ன? இவைகள் இருந்தால் என்ன? இறந்தால் என்ன? பிற்காலத்திற்குத் தேவையில்லை. தேவையில்லை என்று சொல்லுபவர்களைக் கலையின் விரோதிகள், கலையை உணரா மாக்கள் என்றும் தங்களையும் ஆதரிக்க ஒரு 10 பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற துணிச்சலால் சிலர் சிந்தனையின்றி நிந்திக்கலாம். ஆனால் அவர்களெல்லோரும் வருங்கால மக்களின் கண்டனத்துக்குரியவர்கள்.

ஏன் சொல்லுகிறோம்?:—மீனாட்சி சுந்தரனார்களும் சிதம்பரநாதனார்களும் புத்தம் புதுக்கவிதைகளைக், காவியங்களை இயற்றித் தரத்தானே இருக்கிறார்கள். சேரன் செங்குட்டுவனின் வீரத்தைப் பற்றி ஒரு பாட்டுப் பாடுங்கள் என்று மீனாட்சி சுந்தரனார்களைக் கேளுங்கள்; 'ஏன்? வீரம் சேரன் செங்குட்டுவனில்தான் இருக்கிறதா? கம்பராமாயணத்திலே வீரம் செறிந்திருக்கிறதே' என்பார்கள். (பலத்த கைத்தட்டலும் சிரிப்பும்) நான் மீனாட்சி சுந்தரனாரைப் பற்றி ஏதோ தவறாகக் கூறுகிறேன் என்று நினைக்கவேண்டாம். இராமனுடைய வீரம் தமிழனுடைய வீரத்திற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டல்ல. தமிழனுடைய வீரத்திற்குத் தக்க சான்று உள்ளதைப் பாடுங்கள் என்கிறோம். புதிய கவிதைகளைப் பாடுங்கள் என்கிறோம். எங்கள் ஊனக் கண்ணுக்குத் தெரியும் பொருளைப் பற்றிப் பாடுங்கள் என்கிறோம். சாதாரண மக்களின் சதையையும் பிய்க்கும்படியான

கவிதைகளைப் பாடுங்கள் என்கிறோம். தாயின் தன்மை ததும்பும்படி பாடுங்கள் என்கிறோம். தேயிலைத் தோட்டத்திலே நமது இளம் பெண்கள் படுகிற கஷ்டத்தைப் பற்றிப் பாடுங்கள் என்கிறோம். பாட்டாளி, கொடிய பணக்காரனுக்கு அடிமை; பணக்காரன் பூசாரிக்கடிமை; பூசாரி ஏட்டுக்கடிமை; ஏடு கலைக்கு அடிமை; கலை கலா ரசிகர்களுக்கு அடிமை; கலா ரசிகர்கள் பழமைக் கடிமை; என்ற அடிமைத்தனம் அறுபடும் மார்க்கத்தைப் பற்றிப் பாடுங்கள் என்கிறோம்.

அப்படி நம் புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன் பாடியதால் தான், அவரை உண்மைக்கவி என்கிறோம். அவர் ஒருவர் தான் நாம் விரும்புகிற முறையிலே காட்சியளிக்கிறார். நமது பாராட்டுதலுக்குரியவர் ஆகிறார். நந்தவனத்தில் உலவுகிற ஒருவன், ஒரே ஒரு ரோஜாப்பூவைப் பார்க்கிறான். அதை அவனது ஒரே தங்கைக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கிறான் என்பதுபோல.

குட்டிப் பாரதிதாசன்:- நாமக்கல் கவிஞரின் மகனார் "தியாகி"யில் தீட்டிய ஓர் கவிதையைப் பார்த்தேன். நாமக்கல் கவிஞர் வீட்டிலே ஓர் குட்டிப் பாரதிதாசனை வளர்க்கிறார். 'மணியடிக்கிறதாம். பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீடு வருகிறார். வழியிலே சாலைக்குப் பக்கத்தில் எச்சிலிலை வீழ்கிறது. சில நாய்கள் பாய்கின்றன. அந்த நாய்களுடன் இவர் கண்களும் பாய்கின்றன. ஆனால், ஆச்சரியப்பட வில்லை; அடுத்த விநாடி ஓர் வற்றிய மனித உருவம் வருகிறது, எச்சிலிலைகள் மேல் பாய்கிறது. பாய்ந்து, நாயைக் கல்லால்கூட அடிக்க வலுவில்லாமற், கையால் பிடித்துத் தள்ளுகிறது. தள்ளிவிட்டு, நாயின் எச்சிலை உண்கிறது. நாய் சும்மா போகவில்லை. ஒருகடி கடித்துவிட்டுப் போகிறது.' இதைக் காணத் தம்பிக்கு ஆச்சரியமட்டு மல்ல; வேதனையும் பிறக்கிறது. 'இந்தக் காட்சியை இன்

னும் காணும்படியான நிலையிலே உள்ள, ஏ! பாரத நாடே' என்கிறார். கவிதை முடிகிறது. முடிக்கிறார் என்றால், எல்லோரையும் போல, ஈசனே சிவகாமி நேசனே என்று முடிக்க வில்லை-என் நாடே என்று கவிதையை முடிக்கிறார். இன்று கவிதைகள் அப்படிப்பட்ட முறையிலே வெளிவரவேண்டும் என்கிறோம்.

முத்திரை மோதிரம்:—பாரதிதாசன் பாக்கள் அத்தகையன; அதனால் தான் அவர் பாக்களை மாணவர்கள் போற்றுகின்றனர். அவரைச் சிலருக்குப் பிடிக்காமலிருக்கலாம்; அவர் காரசாரமாகச் சாதியைச் சமயத்தைக் கண்டிக்கிறார் என்பதற்காக; பாரதிதாசன் வர்ணாஸ்ரமத்தைக் கண்டிக்கிறார். கண்டிக்கலாமா? சனாதனத்தைச் சாடலாமா? வகுப்பு வாதத்தை வளர்க்கலாமா? என்று கேட்கின்றனர். வகுப்பு வாதத்தை அவர் வளர்க்கிறார் என்றால், வகுப்பு வாதம் இந்த நாட்டை விட்டுப் போகத்தான்—விட்டு விலகத்தான்—பாரதிதாசன் பாடுகிறார், கவிதைகளைக் கவண் கற்களாக உபயோகப்படுத்துகிறார். அந்தக் கற்கள், வருணாசிரமத்தை, அது யாருக்குச் சொந்தமான கோட்டையா யிருந்தால் என்ன; அது யாருக்குச் சொந்தமான கொத்தளமா யிருந்தால் என்ன; தாக்கட்டும். தகர்க்கட்டும் என்கிறார். அந்தக் கோட்டைக்குச் சொந்தக்காரர் யார் என்று பார்க்கிறார்; அவர்களைத் தாக்குகிறார்

கன்னையா கம்பெனி நாடகம் நடக்கிறது. ராஜபார்ட் வேஷத்தில் உள்ளவன் ராகம் ரசிக்க வில்லை; தொண்டை கட்டிய காரணத்தால். உடனே, நாடகத்தைப் பார்ப்பவர்கள், 'உள்ளே போ, உள்ளே போ' என்று கூச்சல் போடுகிறார்கள்; போய்விடுகிறான். நாடகம் முடிந்து, வெளியே போகிறவர்கள் என்ன பேசிக்கொள்வார்கள்? 'கன்னையா கம்பெனி மோசம்' என்பார்கள். ராஜமாணிக்கம் கம்பெனி நாடகம் நடக்கிறது, நடிகர்களின் திறமை

யாலோ, அல்லது மின்சார விளக்குகளின் மினுமினுப் பாலோ, உட்கார்ந் திருப்பவர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்கிறது. நாடகம் முடிந்து, வெளியே போகிறவர்கள் என்ன பேசிக்கொள்வார்கள்! 'ராச மாணிக்கம் கம்பெனி நன்றாயிருக்கிறது' என்பார்கள்.

எப்படித் தொண்டை கட்டிய நடிகன் கன்னையா கம்பெனிக்குச் சொந்தமானதால், கன்னையா கம்பெனி பழிப்புக்கிட மாகிறதோ, அதேபோல வர்ணாஸ்ரம கொடுமைக்கு ஜாதீயக் கொடுமைக்குச் சொந்தக்காரர்க ளாய் இருப்பவர்கள் பழிப்புக்கு இடமாகிறார்கள். ஜாதீ யக் கொடுமையின்மேல், எந்தச் சிலாசாசனம் பொறிக்கப் பட்டிருக்கிறது; யாருடைய முத்திரை மோதிரம் போடப் பட்டிருக்கிறது என்று பார்த்த நேரத்தில், ஒரு வகுப் பாரின் முத்திரை மோதிரம் தெரிந்தது. தெரிந்ததால்தான் நாமும் நமது கவியும் ஆரியத்தைத் தாக்குகிறோம். கார ணத்தோடு.

பார்ப்பனர்கள் எனது ஆருயிர் நண்பர்கள். எப்படி யிருந்தால்? பார்ப்பனர்கள் மாத்திரம் தங்களுடைய குறையை நீக்கிக்கொள்வார்களானால், இந்தப்பாரில், பார் ப்பனத் தோழர்களைப் போலப் பரம திருப்தியாளர்கள் யாரும் எனக்கு இருக்க முடியாது. நீக்கிக்கொள்ளக் கொஞ்சம் தன்னலமற்ற தன்மை வேண்டும்: புதுமைக் கருத்து வேண்டும்; துணிவு வேண்டும்; அஞ்சா நெஞ்சம் வேண்டும். புதுச்சேரியிலே வைதிகர்களைத் திட்டுகிறார்க ளென்றால், பயப்படாமல் போய் ஏன் என்று பார்க்க வேண்டும். காக்கை குருவி எங்கள் குலம் என்று பாரதி பாடிய இந்த நாட்டிலே, சூத்திரர்கள், மனிதர்கள் எங்கள் குலம் என்று சொல்லுவதற்கு இன்னும் அஞ்சுகிறார்கள் என்றால், நாங்கள் வீசுகிற குண்டு எந்தக் கோட்டை மீது வீழ்ந்தாலென்ன; அதிலிருந்து வெளிவரும் விஷ வாயுக்

கள், நச்சுவாடைகள், முடக்கு வாதங்கள் ஒழியவேண்டும். பார்ப்பனத் தோழர்கள் மாத்திரம் நம்முடன் கைகோத்துத் தோளுடன் தோள் இணைந்து, நாம் "ஜாதியை ஒழிப்போம்" என்று எழுதியும், பேசியும், செயலிலே காட்டியும் வருவதுபோல் வரட்டும்; வராவிட்டால் சும்மாவாவது இருக்கட்டும், சும்மா இல்லாவிட்டால் எதிர்க்காமலாவது இருக்கட்டும்; எதிர்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை என்றால் ஏளனம் செய்யாமலாவது இருக்கட்டும்; ஏன் என்று கேட்காமல் எதையாவது செய்யட்டும் என்று கூறட்டும். பாருங்கள் 10-வருடத்தில் ஜாதி ஒழிகிறதா, இல்லையா என்று! கவிகண்ட கனவு நனவாகிறதா, இல்லையா என்று!

அறிவுகெட்ட தமிழகம் :—எங்கே, எடுத்துக்கொள்ளுங்களேன். ஒரு பத்திரிகை, "பகவத்கீதையிலே நாலு சாதி இருக்க வேண்டும்" என்று பரமாத்மா கூறியிருக்கிறார் என எழுதும். "அது யார் சொன்னது. பகவத் கீதையிலே சாதிக் காதார மில்லை," என்று ஒரு பேப்பர் எழுதும். மற்றோர் பேப்பர், "நீங்கள் கீதையை வேறு விதமாக அர்த்தம் பண்ணி விட்டீர்கள்," என்று செந்தமிழ்ச் செல்வி திட்டும். அறிவு கெட்ட தமிழகம்; எதைத்தான் நம்பும்! கீதையை நம்புமா? தனிப்பட்டவர்கள் சொல்லும் தத்துவார்த்தத்தை நம்புமா?

அலங்காரமான உடை ஆனால், ஆபாசமான கருத்து :— காலையில் நான் ரயிலில் வரும்பொழுது, நான் வந்த கம்பார்ட்மெண்டில் ஒரு கல்லூரி மாணவர், திருச்சி செயின்ட் ஜோசப்பில் வேதாந்தம் (Philosophy) படிக்கிறவர்; இரு பார்ப்பனப் பண்டிதர்களிடம் தர்க்கம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தார். மாணவர், அந்த ஐயர்களைப் பார்த்து, வினை என்கிறீர்களே, அதைப்பற்றி விதண்டாவாதக் காரர்கள் சில சமயங்களிலே கேட்கிற கேள்வி

களுக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை; அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள்" என்றார். உடனே பண்டிதர்கள் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லாமல், "நீங்கள் கல்லூரியிலே படிக்கிறேன் என்கிறீர்களே. சாப்பாடு எங்கேயோ?" என்று மாணவனைக் கேட்டார்கள். மாணவர் அதற்கு, "பிராமணர்களுக்கெல்லாம் நம் ஹாஸ்டலிலே தனி இடம் உண்டு; அங்கேதான் சாப்பாடு" என்றார். நெற்றியிலே ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் உடனே மாணவன் பிராமணன் என்று தெரிந்து கொள்கிறார்கள். மாணவன் நெற்றியிலே நீறில்லை; கல்லூரியிலே படிக்கிறவர்; அதுவும், வேதாந்தப் படிப்புப் படிக்கிறவர்; இங்கிலீஷ் காரனும் பார்த்துப் புது மாதிரி என்று கற்றுக் கொள்வான்; அவ்வளவு அழகாகக் கிராப்பை வாரி விட்டிருக்கிறார். அலங்காரமான உடைதான்; ஆனால் ஆபாசமான கருத்துக்கள். மாணவன் பிராமணன் என்று தெரிந்து கொண்ட பிறகுதான், அந்தப் பண்டிதர்கள் சரி, விவாதிக்கலாம் என்கிறார்கள். விவாதம் ஆரம்பமாயிற்று. மாணவன் கேட்டான், 'ஒருவன் கஷ்டப்படவும், இன்னொருவன் சுகப்படவும், காரணம் என்ன?' என்று. அதற்கு அவனவன் செய்த பாவ புண்ணியம் என்று பதில் அளித்துவிட்டு மாணவனைப் பார்த்து, "சரி தம்பி ஒருவன் 60-ம், இன்னொருவன், 40-ம் மற்றொருவன் 20-ம், மார்க்குகள் வாங்கக் காரணம் என்ன?" என்றார்கள். அவன் பண்டிதர்கள் மொழியிலேயே, "அவாளவாள் படித்த படிப்புக்குத் தக்கவாறு" என்றான். பண்டிதர்கள், "இதைப் போலத்தான் சுகத்தையும் கஷ்டத்தையும் அவாளவாள் செய்த பாவ புண்ணியத்திற்குத் தக்கவாறு அடைகிறார்கள்" என்று எடுத்துக் காட்டினார்கள். அவர்கள் விவாதிக்கத் தர்க்க சாத்திரம் தேவையில்லை; வேதாந்தங்களே உதாரணம்; கதைகள் மூலம்தான் விளக்குவார்கள், 'சரி அதிருக்கட்டும்' என்று சற்று

நேரம் கழித்து மாணவன், "இந்த ஜென்மத்தில் அனுபவிப்பது, போன ஜென்மத்தில் செய்த பாவம்; போன ஜென்மத்தில் கஷ்டத்தை அனுபவித்ததற்கு, அதற்கு முந்திய ஜென்மத்தில் செய்த பாவம் என்று, இப்படியே அதற்கு முன்ஜென்மம், அதற்கு முன்ஜென்மம் என்று போய்க்கொண்டே யிருந்தால், முதல் ஜென்மம், அதாவது ஆண்டவன் உயிரை உடலிலே முதன் முதல் புகுத்திய ஜென்மம்; அந்த ஜென்மத்திலே செய்த பாவத்திலே கொண்டு போய்விடும். அந்த ஜென்மத்தில் பாவம் செய்ததற்கு யார் குற்றவாளி? படைக்கும் பொழுதே பாவத்தைச் செய்யாதபடி யல்லவா ஆண்டவன் படைத்திருக்க வேண்டும்! அது இல்லாமல், பாவம் செய்யும்படியே படைத்து விட்டு, "பாவம் ஏன் செய்தாய்?" என்று கண்டிப்பது ஒரு குற்றம்; பாவம் செய்யாமல் படைக்காதது இன்னொரு குற்றம். ஆகவே நாம் செய்கிற பாவத்திற்குக் குற்றவாளி பரமன்தான் என்று சொல்லுகிறார்களே, ஜென்மம் என்பது உண்டா? அப்படி இருந்தால் முதல் ஜென்மத்திற்கு முன் என்ன நடந்தது?" என்று யாராவது கேட்டால் என்ன பதிலளிப்பீது என்றான். பண்டிதர்கள் கொஞ்சம் விரைத்துப் பார்த்தார்கள். 'ஜென்மம் என்று ஒன்று உண்டா' என்று கூடவா கேட்கின்றார்கள். நம்பிக்கையிலிருந்துதான் வாதமே எதுவும் தொடங்கவேண்டும். முதல் ஜென்மம் இருந்தது என்றுதான் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு முந்திய விவரங்கள் சொன்னால் புரியாது. அதிருக்கட்டும். இந்தப் பிரச்னை யெல்லாம் யார் கிளப்பிவிட்டது? ஈரோட்டு நாயக்காரகந்தா னிருக்கும். இவாளெல்லாம் பெரியார்களாம். ஓர் கட்சியின் தலைவர்களாம் என்று பேச ஆரம்பித்து விவாதத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டார்கள். இது நான் காலையில் ரயிலில் கண்ட காட்சி.

இதுபோல் இன்னும் வருணாசிரமம் தாண்டவமாடி

னால், அதை ஆதரித்துக் கவிதைகளும், கதைகளும், கல்கிகளும் எழுதினால், இந்தச்சாதி மட்டம்; அந்தச் சாதி உசத்தி என்று ஜாதி மட்டக்கோலை நாம் வைத்திருக்கும் வரையில், வேண்டுமென்றே ஒரு கட்சியையும் கட்சியின் தலைவரையும் தூற்றுகிறவரையில் இந்த நாடு நற்கதியடைய மார்க்கமில்லை.

யாருக்கு வெட்கம், அனுகுண்டு சகாப்தத்திலே:—'வைதிகத்தையும் மூடப் பழக்கத்தையும் வளர்க்கும் மகாமகத்திற்குப் போகாதே' என்றால், சுயமரியாதைக்காரன் சொன்னான் என்பதற்காக, கல்கி, மகாமகக் குளத்தையும் அங்குக் குழுமியிருந்த மக்களையும் படம்பிடித்துக்காட்டி, "இதோ பாருங்கள், சுயமரியாதைக்காரன் காட்டுக் கூச்சல் போடுகிறானே, எவ்வளவு கூட்டம் இந்த நெருக்கடியான காலத்திலும். இதிலிருந்தே அவர்களுக்குப் பிரசார பலமில்லை என்று தெரிகிறதல்லவா?" என்பதன் மூலம் சுயமரியாதைக்காரனுக்கு வெட்கம் என எழுதியது. யாருக்கு வெட்கம்? முதலில் கல்கி ஆசிரியர் தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தை மறந்துவிடுகிறார். இந்த அனுகுண்டு சகாப்தத்திலே, அழுக்கு நீரிலே குளித்தால் ஆண்டவனுடைய அருளைப் பெறலாம் என்பதை ஆதரிப்பது போலல்லவா நமது படம் இருக்கிறது, என்று அவமானப்பட வேண்டியவர் அவர்தான். ஆகவே, எதையும் சுயமரியாதைக்காரன் சொன்னான் என்பதற்காக எதிர்க்காமல், மகாமகம் மடமையை வளர்க்கிறது என்றவுடன், தினமணி ஆதரித்து எழுதட்டும்; சுதேசமித்திரன் தலையங்கம் தீட்டட்டும்; ஹிந்து எழுதட்டும்; வேண்டுமென்றால் மதராஸ் மெயில் மாத்திரம் மகாமகத்தை ஆதரிக்கட்டும்; இந்த நாட்டில் எவ்வளவு காலம் அறியாமை நீடித்திருக்குமோ, அவ்வளவு காலம் அவர்களுடைய அந்நிய ஆட்சி நீடித்திருக்கும். 10-வருடம் சுயமரியாதைக்காரன் சொல்வதை ஏற்று எழுதட்டும்; எழுதாவிட்டாலும்

எதிர்க்காமலிருக்கட்டும். பாருங்கள் 10-வருடத்திற்குப் பின் இந்த நாட்டிலே ஜாதி இருக்குமென்று நினைக்கிறீர்களா? அஞ்ஞானம் இருக்குமா? தீண்டாமை இருக்குமா? எல்லாம் போன இடம் தெரியாமல் போய்விடும்.

ஒன்றுபட்டாலுண்டு வாழ்வு:—பாரதியார் கூட "ஒன்றுபட்டாலுண்டு வாழ்வு; நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கிடில் அனைவருக்கும் தாழ்வு" என்று கூறினர். இதைச் சொல்லியும், ஒரு கத்தைக் குச்சியை ஒடிக்க முடியாது; தனியாயிருந்தால் ஒடித்துவிடலாம் என்று சொல்லியும் பள்ளி மாணவர்களுக்கு ஒற்றுமையின் அவசியம் போதிக்கப்படுகிறது. ஒற்றுமை என்றால் எதற்கு ஒற்றுமை? நெருப்புக்கும் நீருக்குமா? மானுக்கும் புலிக்குமா? பிணையிலுக்கும் தண்ணீருக்கும் பேதமிருக்கும்; ஆனல் அதில் ஒற்றுமையைக் காணு என்றால் முடியுமா?

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை:—இந்து, முஸ்லீம் ஆகிய இரு பெரும் சமுதாயங்கள் பல துறைகளிலே வேற்றுமையைக் கொண்டவைகள், அவைகளில் ஒற்றுமை என்றால் ஏற்படுமா? வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண்பி: இது தர்க்கத்துக் குரியது. மாணவர்கள் கேள்வித் தாளுக்குரியது. நாட்டுக் குரியதா? நாட்டிலே நடவாது. அதை உத்தேசித்துத்தான் நமது புரட்சிக் கவிஞர் உலகம் ஒன்று என்று உலகப் பொதுவுடைமை பேசுவதைக் கடுமையாகக் கண்டிக்கிறார். இனம் கலந்தால் இடறும் என்கிறார். சனாதன ஊற்றைத் தூர்க்க வேண்டும் என்கிறார். வர்ணாஸ்ரமத்தின் வாயிற்படியை அடை என்கிறார். வேதாந்தம், சித்தாந்தம் எல்லாம் வேலை ஒழிந்த நேரத்தில், ஆண்டிகள் விவாதிக்க வேண்டிய பொருள்; கொலைவாளை எடு; முதலில் கொடியோர் செயலை அறவே ஒழிப்போம் என்றும், மகாராசர்கள் உலகாளுவதா என்றும் கேட்கிறார்.

கொலை வாளினை எடு:—அந்தக்காலத்திலே கஷ்டம்

ஏற்பட்டால். "இஷ்டமுடன் என் தலையில் இட்டவனும் செத்துவிட்டானே, முட்டப் பஞ்சமே வந்தாலும் பாரமவனுக்கே" என்று பாரம் பழிகளை 'அவன்' மேல் சுமத்தினார்கள்; பதிலை எதிர் பார்க்காமல் இடைக்காலத்தில், "கேட்டவரம் அளிக்கும் கீர்த்தியுள்ள தெய்வங்காள், கூட்டோடே எங்கே குடி போனீர்!" என்று கடவுளைப் புலவர்கள் தேட ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால், பாரதிதாசனோ, 'கடவுளைக் காணமுடியவில்லை. ஆகையால் கடவுள் வந்து கடுங்கோலர்களைத் தண்டிப்பார் என்று நினைக்காதே; கொலைவாளினை எடடா; நாம்தான் அந்த மதோன்மத்தர்கள் மண்டையிலே அடிக்க வேண்டும்" என்கிறார். அந்தக்கால மக்கள், 'கொடுங்கோல் மன்னன் வாழும் நாட்டில் கடும்புலி வாழும் காடு நன்றே" என்று அரண்மனையைவிட ஆரண்யமே மேல் என்று ஆரண்யம் புகுந்தார்கள், அரசாட்சியைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல். பாரதியார் வந்தார். "தனி ஒருவனுக்கு உணவிலையெனில் இந்த ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்" என்று அழகாக அரசியலைத் தாக்கச் சொன்னார் மக்களை. ஆனால், பாரதிதாசனோ கொலை வாளைக் கையில் கொடுத்து நேரே நம்மைக் களத்திலேயே கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறார்.

காதலும் வீரமும்:—பாரதிதாசன் தென்றலைப் பற்றியும் தமிழைப் பற்றியும், வீரத்தைப் பற்றியும் தானே பாடினார்; காதலைப் பற்றிப் பாடியிருக்கிறாரா, என்றால் வேண்டிய மட்டும் பாடியிருக்கிறார்: அவர் கவிதைப் பகுதிகளில் எந்தப் பகுதியைப் படிக்கா விட்டாலும் காதல் பகுதியைப்பற்றி யாரும் படிக்காமலிருக்க மாட்டார்கள், என்பதற்காக நான் காதலைப்பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. காதலையும் வீரத்தையும் பாடும்படியும் பாடி ஆடும்படியும், அதை இசையிலே காட்டும்படியும், அவரது காவியங்களும் கவிதைகளும் சொல்லுகின்றன. தமிழ்நாட்டிலே காதலைப்பற்றியும் வீரத்தைப் பற்றியும் புலவர்கள்

அதிகம் பேசுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் காரணம், தமிழ் நாட்டின் இயற்கை எழில். இங்குச் சுற்றிப் பார்த்தால், இங்கிலாந்தில் காணப்படுவதுபோலச் சுண்ணும்புக்குன்று கள் தோன்ரு. அழகிய குன்றுகளுக்கும் பக்கத்திலே சாலே கள்; சாலேகளுக்கும் பக்கத்திலே சோலேகள், சோலே களுக்கும் பக்கத்திலே வற்ருத ஜீவ நதிகள்; வற்ருத ஜீவ நதிகளுக்குப் பக்கத்திலே அவைகள் பாய்ந்திடும் நன்செய் கள்; நன்செய்களிலே நிற்கும் புஞ்சை உழவர்கள்; அந்த உழவர்கள் பாடும் பள்ளு; அந்தப் பள்ளு நெஞ்சை அள் ளும் விதம். இந்தக் கவின்பொருந்திய காட்சி, தமிழனுக் குக் காதலே ஊட்டுகிறது. காட்டை நாடாக்கி யிருக்கிருர் கள். ஒருகாலத்திலே, விந்தியமலேக்குத் தெற்கே காடா யிருந்ததைப் பிறநாட்டார் கண்டு மெச்சத்தகுந்த அளவு மட்டுமல்ல; பொருமைப்படுர் அளவுக்கு அழித்து. நாடு களும் வீடுகளும் அமைத்திருக்கிருர்கள் வியாபாரத்திலே தழைத்தோங்கி யிருக்கிருர்கள். வீரத்திலே திளேத்திருக்கி ருர்கள். இன்றும் வீரம் போற்றப்படுகிறது போர்க்களங் களிலே!

தமிழனுடைய வீரம் மங்காதிருந்ததற்குக் காரணம், தமிழனுடைய வீரத்திற்கும் பிறருடைய வீரத்திற்கு மிருந்த வித்தியாசமே. தமிழன் என்றும அக்கினியாஸ்தி ரம் உபயோகித்ததில்லே; பாசுபதத்தைப் பயன்படுத்திய தில்லே. அவனது ஆயுதங்கள் அவனிரு பருத்த தோள்கள். இடையிலே வாள். வாளே ஏந்தக் கை. கைக்கேற்ற கருத்து. கருத்துக் கேற்ற களம். களத்துக்கேற்ற காட்சி. அங்குப் பிணக்குவியலேக் கண்டு பயப்படாத, காட்சிக் கேற்ற கம்பீரம்; கனக விசயரைக் கைது செய்யக் கங்கைக் கரைக்குச் சென்ருன் சேரன் செங்குட்டுவன். வீரர்கள் உடன் சென்றனர் வாள்களோடு. திரும்பினர் வெற்றி யோடு. அன்று ஆரியம் தாள் பணிந்தது வாளுக்காக. சேரன் செங்குட்டுவன் வெற்றி பெற்ருன் என்ருல் ஜய

னுடைய அருளாலல்ல ; மழையைப் பொழியும் வருணாஸ் திரமில்லாமல், அழிக்கும் அக்கினியாஸ்திர மில்லாமல், இலங்கையை ஆட்டிடுமாமே அந்த வாயுவஃாஸ்திர மில்லா மல், சேரன் சண்டையில் வெற்றி பெற்றான். இந்த அஸ் திரங்கள், குலோத்துங்கன், ராசராசன் போன்றவர்கள் பர்மா மீது படையெடுத்த போதும், பிற நாடுகளைப் பிடித்தபோதும் உபயோகப்படவில்லை (கைதட்டல்) உப யோகப்பட்டதாகச் சான்றுகளில்லை; தமிழர்களுக்கு ஒரு வீசை இரும்பு ; ஓர் சிறிய உலைக்கூடம் ; கொஞ்சம் மூளை; இது இருந்தால் போதும் வாள் வடிக்க. வாள் வடித்து விட்டார்களானல், அவர்களுக்கு முன்னமேயே இருக் கின்ற அஞ்சா நெஞ்சமும், அருவஃமக் கையும் போதும். பர்ணசாலைகள் அமைக்க வேண்டியதில்லை. நெடும் பல யாகங்கள் செய்ய வேண்டியதில்லை; ஐயனின் அருளைப் பெற எப்பொழுது அம்மையும் அப்பனும் சண்டை சச்சரவுகளில்லாமலிருக்கிறார்கள் என்ற நேரத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை; (பலத்த சிரிப்பு). அந்த மாதிரியான தமிழனின் வீரத்தை அழகா கப் பாடியுள்ளார் பாரதிதாசன்.

பாரதி தாசன்:—பாரதிதாசன் பாக்கள் தமிழனின் வீரத்தையும் காதலையும் நினைவூட்டும்; பாரதிதாசன் படம் அதற்கு உறுதுணையா யிருக்கும். பாரதிதாசன் திரு வுருவப் படத்தைத் திறந்து வைத்து அவருக்குப் பாராட்டு தல் செய்வதற்கும், செய்வதற்குக் காரணமா யிருந்தவர் களுக்கும், துவக்கியவர்களுக்கும், அந்தத் துவக்கிய மாண வர்களுக்கு உறுதுணையாக நின்று பேராதரவு அளித்த பேராசிரியர்களுக்கும் எனது வணக்கம். அவர்களை நன் ருக, மனமார வாழ்த்துகிறேன். பாரதிதாசன் முகத்திலே அமைதி தவழாது. அதற்குப் பதிலாகப் புரட்சி வாடை வீசும். கோபஜ்வாலை வீசும். திரு. வி. க. ஆண்மையில் பெண்மை காணுவது போலக், காணமுடியாது அவரது

முகத்திலே. மீசை கறுத்து முறுக்கேறியிருக்கும். அவருடைய முகத்திலே யோகத்தின் சின்னங்களைக் காண முடியாது. தியாகத்தின் தழும்புகளைக் காணலாம். அவர் அண்மையிலே புதுவையில் சிலரால் காலித்தனமாகத் தாக்கப்பட்டார். ஆனால், புதுவையில் பட்ட அந்தத் தியாகத் தழும்புகள் இந்தப் படத்திலே தெரியாது. அந்தத் தியாகமூர்த்தியின் திருவுருவப்படம் தமிழ்நாடு எங்கணும், மாட மாளிகைகளிலே, மாட மாளிகைகள் மட்டுமல்ல; மண்குடிசைகளிலே; மண்குடிசைகளிலே மட்டுமல்ல; மக்களுடைய மனதிலேயும் பிரகாசிக்க வேண்டும். அவரது ஆவேசம் எல்லோருக்கும் உண்டாகுமாக! அவரது ஒவ்வொரு கவிதையும் இந்த நாட்டின் விடுதலைக்கான வெடிகுண்டுகளாகுமாக! அவரது ஒவ்வோர் கவிதையும் ஒரு ரூசோவாக மாறுமாக!! அவரது ஒவ்வொரு கவிதையும் ஒரு வால்டேராக மாறுமாக!!!

ஏ தமிழ் நாடே! ஏ தாழ்ந்த தமிழ் நாடே! தேய்ந்த தமிழ் நாடே! தன்னை மறந்த தமிழ் நாடே! தன்மானமற்ற தமிழ் நாடே! நன்றி கெட்ட தமிழ் நாடே! கலையை உணராத தமிழ் நாடே! கடவுளின் லட்சணத்தை அறியாத தமிழ்நாடே! மருளை மார்க்கத்துறை என்றெண்ணிடும் தமிழ் நாடே! ஏ சோர்வுற்ற தமிழ் நாடே! வீறு கொண்டெழு! உண்மைக் கவிகளைப் போற்று! உயிர்க் கவிகளைப் போற்று! உணர்ச்சிக் கவிகளைப் போற்று! புரட்சிக் கவிகளைப் போற்று! புத்துலகச் சிற்பிகளைப் போற்று!!!

என்று கூறி, உங்கள் அனைவரின் சார்பாகவும், பெருமையுடனும், மகிழ்ச்சியுடனும், புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்களது படத்தைத் திறந்து வைக்கிறேன்.

Murthy Printing Works, Madras. M.S. 341. C. 3000. 12-46

தளபதி சி. என். அண்ணாத்துரை

நூல்கள்

1	ஏ, தாழ்ந்த தமிழகமே!	0—8—0
2	திராவிடர் நிலை	0—8—0
3	நாடும் ஏடும்	0—6—0
4	நல்ல தீர்ப்பு	0—4—0
5	மறுமலர்ச்சி	0—3—0
6	கருஞ்சட்டை படை (ஆசிரியர் செல்வம்)	0—3—0
7	நாடகக் கலையின் முன்னேற்றம் (அச்சில்)	0—6—0

விபரங்கட்கு:—

திராவிடன் பதிப்பகம்

P. B. 18, வேலூர், (வ. ஆ,)

MS 318 D. P. Works, 3000 Copies 8-1-47